

NUMMER 1257DE JRG, 12 oktober 2009**IN DIT NUMMER:**

- 1 Nieuwsberichten**
- 6 Lüdeke Straighthead (?)**
- 7 Jazz op Papier**
- 8 Platenrecensies (cd/dvd)**
Wolter Wierbos, Bert van den Brink,
Theo Loevendie, Benjamin Herman,
Eric Vloeimans, New Niks e.a.
- 15 Concertverslagen**
Jazz Int. Rotterdam, Cecil Taylor.
- 19 I.M. Joe Maneri**
- 21 Concerttips van Jaap Lüdeke**
- 23 Free Jazz in Gent (deel 2)**

JAZZFLITS 126

staat 26 oktober op

<http://www.jazzflits.nl>**NIEUWSSELECTIE****RADIO 6 ALL STAR BIG BAND
GEEFT CONCERT OP TELEVISIE**

De Radio 6 All Star Big Band, in ons vorige nummer op deze plek abusievelijk Jazz op 6 All Star Big Band genoemd, presenteert zich 9 december op Nederland 2. Het orkest is om 17.35 uur live te horen in het programma Tijd voor Max.

De bigband zal een speciaal door vibrafonist/orkestleider Frits Landesbergen gecomponeerd stuk uitvoeren. Eerder was het de bedoeling dat de formatie voor het eerst te horen zou zijn in het radioprogramma Jazz op 6 van Edwin Rutten. Rutten is echter verheugd dat de televisie de primeur krijgt: "Dat betekent meer promotie voor de zender Radio 6 en voor de jazz algemeen", zo mailde hij ons. Op 10 december wordt nu in zijn programma op Radio 6 een opname van het televisieconcert gedraaid. Ook zullen dan stukken te horen zijn van de repetitie voor dat optreden. Zo kunnen de luisteraars een indruk krijgen van het verloop daarvan.

De Radio 6 All Star Big Band is een initiatief van het programma Jazz op 6. Elke woensdaguitzending tot begin december worden in het tweede uur (11.00 uur) nieuwe leden geïntroduceerd. Door het orkest in de loop van twaalf uitzendingen geleidelijk op te bouwen, hoopt presentator Rutten de luisteraar inzicht te verschaffen in bijvoorbeeld de rol van de secties in een orkest, het creëren van een specifiek geluid en de invloed van de arrangeur en de componist.

Heeft u jazznieuws?Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG**CECIL TAYLOR TOONT FORMIDABELE
TECHNIEK IN AMSTERDAM EN ROTTERDAM**

De tachtigjarige pianist Cecil Taylor speelde eind september met drummer Tony Oxley in zowel Amsterdam (Muziekgebouw) als Rotterdam (Lantaren/Venster). Herman te Loo hoorde 24 september in Amsterdam 'abstracte improvisaties, op basis van een formidabele pianotechniek'. Zijn verslag van dit concert staat op pagina 18. Fotograaf Joke Schot was 26 september in Rotterdam ter plekke en maakte de bovenstaande foto van de pianist.

**VINCE MENDOZA NOG DRIE JAAR DIRIGENT EN
ARTISTIEK LEIDER BIJ METROPOLE ORKEST**

Vince Mendoza, chef-dirigent van het Metropole Orkest sinds november 2005, heeft zijn dienstverband bij dit orkest verlengd tot en met het seizoen 2011-2012. Het Metropole Orkest is 'zeer verheugd' dat de samenwerking met Mendoza met drie jaar is verlengd.
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

VERVOLG VAN PAGINA 1

VINCE MENDOZA

Mendoza is ook werkzaam als artistiek leider van het orkest en bepaalt mede aan welke projecten het medewerking verleent, welk repertoire het orkest uitvoert en welke gastdirigenten en arrangeurs worden uitgenodigd. De huidige chef-dirigent maakte in 1995 voor het eerst zijn opwachting bij het Metropole Orkest. In de loop van de jaren dirigeerde hij het orkest in concerten, festivals en studio-opnamen, schreef arrangementen en nodigde vele spraakmakende solisten uit. In de afgelopen seizoenen waren dat onder anderen toetsenist Herbie Hancock, The Brecker Brothers, zangeres Silje Nergaard, gitarist John Scofield en saxofonist Paquito d'Rivera.

NIEUWS

Historische Franse jazzbeelden op internet

L'INA, het Franse Instituut voor Beeld en Geluid, gaat historisch beeldmateriaal van bekende Franse jazzmusici op de website zetten. Ook zullen daarop vanaf november Franse televisieoptredens te zien zijn van buitenlandse jazzmusici, onder wie saxofonist Lucky Thompson, trombonist Jay Jay Johnson en orkestleider Sun Ra.

Verder brengt het l'INA een dezer dagen een dubbel-cd uit met opnamen van het Cannes Jazz Festival 1958. Het album bevat stukken van saxofonist/klarinetist Sidney Bechet, zangeres Ella Fitzgerald, saxofonist/klarinetist Claude Luter en saxofonist Coleman Hawkins. (<http://www.ina.fr>)

Nieuwe cd Edwin Berg in Frankrijk goed ontvangen

'Perpetuum', de nieuwe cd van het trio van pianist Edwin Berg, is in Frankrijk door de critici goed ontvangen. De plaat, die is uitgebracht op het Franse label Beejazz, ontlokte de recensent van het blad Jazzman de uitspraak: 'een album doordrongen van een zeldzaam lyrisme en tijdloze charme'. Het album wordt door Beejazz flink gepromoot. In de septembereditie van Jazzman staat een advertentie van twee pagina's, er zijn zestig radiospotjes besteld en 'Perpetuum' staat deze maand in alle Parijse vestigingen van FNAC, een grote boeken- en platenverkoper, op de luisterpunten. In het Edwin Berg Trio bespeelt Eric Surmenian de bas en Fred Jeanne het slagwerk.

NIEUWS

PLATEN

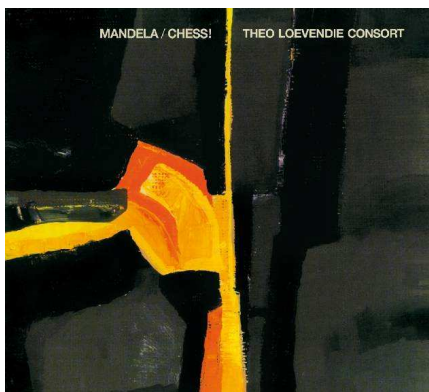
FILM OVER LOOPBAAN BERT VAN DEN BRINK OP DVD VERSCHENEN

Tijdens het Nederlands Filmfestival is 27 september de film 'Bert van den Brink – Mijn Piano is een Spiegel' in première gegaan. De film geeft een beeld van zijn loopbaan en is ook op dvd te koop.

Bij een overzicht van Van den Brinks loopbaan, komt uiteraard ook zijn blindheid aan de orde. Als zevenjarig jongetje maakte hij zijn debuut in een radioprogramma voor gehandicapten. In een fragment uit het televisieprogramma De Wereld Draait Door, zegt Van den Brink dat hij eigenlijk het minst last van zijn handicap heeft als hij piano speelt. Liever dan over zijn handicap praat Van den Brink over zijn muziek. Die maakt de winnaar van de Boy Edgar Prijs 2007 in de film onder anderen met bassist Hein Van de Geyn, drummer Hans van Oosterhout, gitarist/harmonicaspeler Toots Thielemans en zanger Gino Vannelli.

'Mijn Piano is een Spiegel' is gemaakt door Annelotte Verhaagen. Zij stond achter de camera en regisseerde de film. Onder de titel 'Reflections' heeft Van den Brinks platenmaatschappij Challenge Records de film op dvd uitgebracht. Bij de beeldplaat is een cd gevoegd met een registratie van een live concert van het Trio Bert van den Brink.

Een bespreking van deze cd staat op pagina 8.

TWEE HISTORISCHE LP'S THEO LOEVENDIE OP CD GEZET

Twee historische lp's van het Theo Loevendie Consort zijn door het Muziek Centrum Nederland op cd uitgebracht. Het betreft de platen 'Mandela' en 'Chess!' uit respectievelijk 1969 en 1972. De cd werd 27 september in het Bimhuis gepresenteerd.

Voor die presentatie was een aantal oud-leden van het Theo Loevendie Quartet bijeengekomen voor een kort concert. Te weten: Theo Loevendie op sopraansax, Hans Dulfer op tenorsax, Arjen Gorter op bas en Martin van Duynhoven op drums. De op cd uitgebrachte lp's illustreren mooi de verwevenheid tussen gecomponeerde en geïmproviseerde muziek uit die tijd, aldus het MCN. Op 'Mandela' bestaat het Consort van arrangeur/componist Loevendie geheel uit jazzmusici en ligt de nadruk op improvisatie. Op 'Chess!' doen ook klassiek geschoolde musici mee en is het gecomponeerde aandeel groter.

Een bespreking van deze cd staat op pagina 10.

NIEUWS

Nieuw Brits radiostation heet UK Jazz Radio

Het Verenigd Koninkrijk is een nieuw jazzstation rijker. Het heet UK Jazz Radio en is te beluisteren via internet. Het station zendt de klok rond uit, een groot deel van de tijd met gepresenteerde programma's. Onder het motto 'for jazz people, by jazz people' richt het zich op een wereldwijd luisterpubliek. Drijvende kracht achter het station is de organisatie UK Jazz Now, een bedrijf dat radio-programma's produceert en in het zuiden van Engeland jazzconcerten organiseert. Het station is te beluisteren via: <http://www.ukjazzradio.com/radio.html>.

Zwelse jazz heeft eigen website

Wie zich wil informeren over jazz in Zwolle kan sinds ruim een maand terecht op <http://www.jazzinzwolle.nl>. Initiatiefnemer Wouter Siemons wil op de site alle plaatselijke jazzconcerten bijeenbrengen. Elk podium, op dit moment zo'n twintig, heeft zijn eigen pagina. Op de website staan verder foto's en geluid- en beeldfragmenten.

KAARTVERKOOP IS GESTART!

• 'S WERELDS OUDSTE, NOG BESTAANDE JAZZORKEST •

The Original Victoria Band

1924 • WIJ ZIJN NIET VAN GISTEREN, ONZE MUZIEK WEL! • 2009

NODIGT U ALLEN UIT VOOR EEN GROOTS "VAUDEVILLE" LUSTRUMCONCERT

OP ZONDAG
11 OKTOBER 2009
IN HET AVENUE THEATER
WATERSTRAAT 5 TE BREDA
14.30 - 18.00 UUR

Presentatie: Joep Peeters

MET ONDER ANDERE:
DIVERSE VOCALISTEN
PANTOMIME
CHARLESTON
ACROBATIEK
TAPDANS

VOORVERKOOP (€12,50) ALLEEN VIA:
WWW.ORIGINALVICTORIABAND.NL
• SCHRAVEN HAIRSTYLING (PASSAGE ZUIDPOORT 7 - BREDA)
• TELEFONISCH OP 076 9632272 (JAN KANTERS)

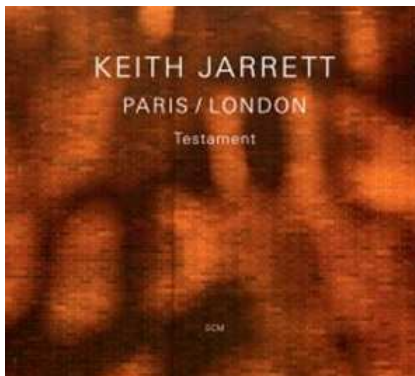
• KAARTEN AAN DE ZAAL OP 11 OKTOBER: €15 •

Original Victoria Band 85 jaar oud

De Original Victoria Band (OVB) uit Breda bestaat 85 jaar. Dit werd 11 oktober gevierd met een gevarieerd vaudeville-programma. De OVB is naar eigen zeggen 's werelds oudste bestaande jazzband en speelt de muziek van Paul Whiteman, de 'king of jazz'.

(<http://www.originalvictoriaband.nl>)

PLATEN VERVOLG

KEITH JARRETT/MILES DAVIS: HET GEDROOMDE DUO VAN ECM-EIGENAAR MANFRED EICHER

Een duoplaat van pianist Keith Jarrett met wijlen trompettist Miles Davis. Daar droomt ECM-eigenaar Manfred Eicher nog wel eens van. Hij zegt dat 8 september op de Franse website [Qobuz.com](http://qobuz.com). Van Jarrett verscheen begin deze maand de driedubbele solo-cd 'Paris/London: Testament'.

"Wat een combinatie zou dat geweest zijn", mijmert Eicher over zijn gedroomde duo, "pure schoonheid". Het is er nooit van gekomen. Eicher is nog lang niet uitgekeken op Keith Jarrett, zo vertelt hij verder. Hij wil graag weer eens een groepsplaat zoals 'Belonging' uit 1974 met hem maken. Op dat album speelt Jarrett met saxofonist Jan Garbarek, bassist Palle Danielsson en drummer Jon Christensen. Verder liggen er nog heel wat eigen composities van Jarrett op de plank die de pianist tot nu toe niet heeft willen opnemen. De ECM-eigenaar hoopt Jarrett wat dat betreft op andere gedachten te brengen: "Het is zeer gevoelig werk van grote kwaliteit." Is Jarrett niet te verleiden, dan heeft ECM volgens Eicher nog genoeg live-opnamen achter de hand om meerdere platen van Keith Jarrett te kunnen produceren. De nieuwe cd 'Paris/London' is opgenomen in de Parijse Salle Pleyel en de Londense Royal Festival Hall.

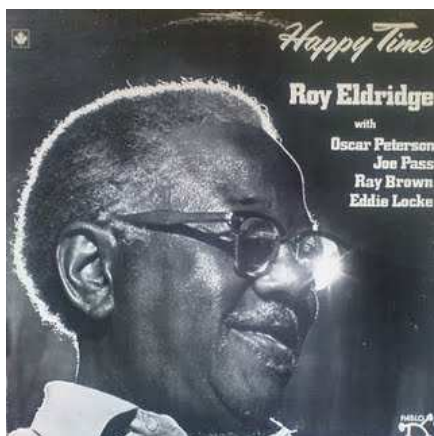
PODIA

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL KRIJGT CARIBISCHE EDITIE IN 2010

Curaçao krijgt volgend jaar een eigen versie van het North Sea Jazz Festival. De eerste editie vindt begin september plaats. Op diverse podia zullen internationale artiesten uit de jazz, funk, soul, latin, salsa en R&B optreden. Een locatie hiervoor wordt de komende maanden gezocht.

Bij het nieuwe festival werkt Mojo Concerts, de organisator van het Rotterdamse festival, onder meer samen met de Curaçao Tourism Board. Directeur Evita Nita: "Dit belangrijke evenement is een unieke gelegenheid om toeristen aan te trekken vanuit diverse delen van de wereld. Het North Sea Jazz Festival Curaçao zal het eiland bekendmaken bij mensen die precies tot onze doelgroep behoren." Jan Willem Luyken, directeur van het North Sea Jazz Festival, is trots op de samenwerking. "Om op dit prachtige eiland een Caribische editie van ons festival te mogen organiseren is voor ons een grote eer. Het moet een groot feest worden." Rond de eeuwwisseling heeft het North Sea Jazz Festival gedurende vijf jaar een editie in Zuid-Afrika gehad.

OVERLEDEN

De cd 'Happy Time' van Roy Eldridge met Eddie Locke op drums.

Eddie Locke, 7 september (79)

Drummer Eddie Locke is 7 september aan de gevolgen van leverkanker overleden. Hij werkte met onder anderen saxofonist Coleman Hawkins en trompettist Roy Eldridge, en recentelijk nog met de pianisten Dick Hyman en Bill Charlap. Locke was tot vlak voor zijn dood nog actief. Zo zou hij begin september nog optreden tijdens een eerbetoon aan trompettist Clark Terry (89) in St. Louis. Locke was in de jaren zestig een prominent lid van de New Yorkse jazzscene en staat ook op de beroemde foto 'A Great Day in Harlem' uit 1958, waarop de jazzmusici zijn geportretteerd die er toen toe deden. Drummer Locke werkte in de loop van de jaren met onder anderen de pianisten Roland Hanna, Ray Bryant, Teddy Wilson en Earl Hines, gitarist Kenny Burrell en trompettist Warren Vache. Ook werkte hij in de televisiestudio's. Eddie Locke kwam uit Detroit, waar hij al op zijn zesde begon te drummen. Hij had grote bewondering voor drummer Jo Jones, maar werd ook beïnvloed door Sonny Greer en Gene Krupa.

NIEUWE JAZZMOZAÏEK UIT

In het herfstnummer van Jazzmozaïek een interview met saxofonist Bart Defoort en aandacht voor de Belgische Django d'Or Jazz Awards 2009, het Motives Festival Genk en de zomerfestivals. Uiteraard bevat het blad ook weer de columns van Jack van Poll, Bert Vuijsje en Paul Blair, en de rubrieken muziektheorie, muziek en recht, nieuws, laatste noot en de cd/dvd-rubriek. Lezers in Vlaanderen kunnen zich gratis abonneren op het blad. Voor andere geïnteresseerden is Jazzmozaïek als pdf te lezen op <http://www.jazzmozaiek.be>.

OVERIG VERVOLG

Jazzmusici treden op met Nederlands Kamerorkest

Werner Herbers, onder meer leider van de Ebony Band, zal eind november het Nederlands Kamerorkest in het Concertgebouw dirigeren met als solisten gitarist Jesse van Ruller, bassist Jeroen Vierdag en drummer Martijn Vink. Op het programma staan werken van Milaud, Stravinsky en Mark Anthony Turnage. Herbers was overigens van 8 tot en met 11 oktober als dirigent te gast tijdens het jazzfestival van het Los Angeles Jazz Institute. Hij stond daar voor een orkest bestaande uit 'fabulous alumni of Stan Kenton and guests', onder wie drummer Peter Erskine, trompettist Bobby Shew, saxofonist Pete Christlieb en saxofonist Don Menza. Herbers bracht er 'City of Glass' ten gehore, dat Stan Kenton met zijn orkest in 1951 opnam, maar ook stukken en arrangementen van Rugolo, Richards, Rogers en Marks. Werner Herbers was gedurende 35 jaar solohoboïst van het Concertgebouworkest.

Bigband en brassband bundelen krachten

Ter gelegenheid van de dertigste verjaardag van de Brass Band Willebroek gaf dit gezelschap koperblazers op 26 september in Antwerpen een concert met het Brussels Jazz Orchestra. Tijdens deze 'crush of the titans' werden composities gespeeld van Pierre Drevet, Bert Joris en Lode Mertens. Nooit eerder werden volgens de organisatoren in de Benelux stukken voor een dubbelorkest met deze bezetting uitgevoerd. Beide ensembles stonden onder leiding van Frans Violet. De Brass Band Willebroek hoort tot de beste brassbands van Europa.

Ineke van Doorn schrijft handleiding voor zangers

"Een soort Lonely Planet-gids, maar dan voor zangers!", zo noemt zangeres Trijntje Oosterhuis in het voorwoord het nieuwe boek 'Professioneel Zingen voor Iedereen' van Ineke van Doorn. Het boek telt zo'n vierhonderd pagina's over zangtechniek, studeren, optredens en audities. Van Doorn: "Het is het eerste Nederlandstalige boek dat geheel gericht is op het zingen van pop- en jazzstijlen. In dit boek heb ik op een praktische manier mijn ervaring als zangeres en zangdocente verwerkt." (<http://www.professioneelzingen.nl>)

Brusselse tentoonstelling over jazz in het stripverhaal

Gemeenschapscentrum Op-Weule in Sint-Lambrechts-Woluwe (bij Brussel) exposeert tot 15 november werk van striptekenaar Philip Paquet. Paquet maakte rond de eeuwwisseling een stripboek over trompettist Louis Armstrong (zie afbeelding), dat ook goed werd ontvangen in Italië en de VS. Hierna volgde 'Snapshots', een bundeling met jazzy korte verhalen. Paquet heeft ook werk verzorgd in de BD Jazz-collectie. Een Franse cd-serie over de groten van de jazz met hun levensverhaal in stripvorm. De Antwerpenaar tekende onder meer het leven van pianist Jelly Roll Morton. De opening van de expositie 'Fine and Mellow' is op 23 oktober en wordt opgeluisterd door het Peer Baierlein 4-tet. (<http://op-weule.vgc.be/>)

Art Tatum-sculptuur in Toledo

Ter gelegenheid van de honderdste geboortedag van pianist Art Tatum is op 13 oktober in zijn geboorteplaats Toledo (Ohio) een beeld in de vorm van een klavier onthuld. Tatum, die in 1955 overleed, ligt in een naamloos graf in New York. Om geld in te zamelen voor een grafsteen, werd 4 oktober in de New Yorkse jazzclub Smalls een benefietconcert gegeven. Onder anderen pianist Dick Hyman trad op.

STRAIGHTAHEAD(?)

DOOR JAAP LÜDEKE

Nederlandse musici in de VS

De tweede helft van oktober maakt **Fra Fra Sound** een intensieve tournee door de VS. De trip voert langs Washington DC (Blues Alley), Detroit, Cleveland (OH), New York City, Chicago en de bakermat New Orleans. In dezelfde periode toert het trio van accordeonist **Will Holshouser**, drummer **Han Bennink** en rietblazer **Michael Moore** door de VS. Beide groepen zullen elkaar niet ontmoeten, want het drietal reist onder meer via Philadelphia, Baltimore, San Francisco en New York. Ook deze maand vaart saxofoniste **Candy Dulfer** in en rond de VS mee op de Capitol Jazz Supercruise. Vorige maand was het sextet van pianiste **Amina Figarova** in Amerika. Zij trad ook op in de New Yorkse Dizzy's Club Coca Cola. Het lijkt internationaal niet op te kunnen, want op 11 november speelt saxofoniste **Tineke Postma** bij bassiste/vocaliste **Esperanza Spalding** in de New Yorkse Carnegie Hall.

Justice for Jazz Artists

Hoewel de organisatie in New York City al enige jaren bestaat, is het doel om jazzmusici aan een pensioen te helpen nog allesbehalve gerealiseerd. Al sinds de jaren zestig hebben de Broadway Theaters een reductie op belasting die op de verkoop van tickets zit. Dat geld gaat naar de AFM (muzikantenbond) die het stort in een pensioenfonds voor de betreffende musici. Die regeling is er nog steeds niet voor jazzmusici. Wel mogen jazzclubs in New York tegenwoordig die reductie inhouden, maar ze vertikken het dat geld af te dragen voor de oprichting van zo'n pensioenfonds. Eind september werd een protestbijeenkomst gehouden waarna de aanwezige musici met fans een petitie met 1.500 handtekeningen bij de diverse clubs hebben aangeboden. Die clubs zijn, onder meer: de Village Vanguard, de Iridium, de Blue Note en Dizzy's Club Coca Cola. De uitnodiging aan betrokkenen besloot met: "Bring your instruments to march to the clubs!" Misschien was dit wel iets voor CNN? (<http://www.justiceforjazzartists.org>)

Piet & Strings

In mijn recensie van Piet Noordijks 'Swinging with Strings' is een fout geslopen. Zie JazzFlits 124 op pagina 10. De opname is niet gemaakt tijdens Piets 75ste verjaardag (2007) maar, als vermeld, een jaar later. Met dank aan Aad Bos voor de correctie. 'Jaap regrets the error.'

AFTRAP FEDERATIE NED. JAZZFESTIVALS

In Laren (NH) vond op 4 september het eerste overleg plaats over de Federatie van Nederlandse Jazzfestivals. Doelstellingen te over: de uitwisseling van kennis op het gebied van jazzfestivals, de promotie van jong jazztalent, het inwinnen van info over vergunningen, sponsors en subsidieaanvragen. Wie periodiek een festival organiseert met jazzmuziek in de programmering mag tot de Federatie toetreden, ongeacht of het gaat om een gratis toegankelijke of betaalde festivals. Inmiddels hebben zich een twintigtal festivals aangemeld. Kandidaten kunnen dat doen via: info@keistadjazz.nl, ter attentie van Floor Visser. Zij is de secretaris van de federatie. Tijdens een telefoongesprek vertelde Floor dat ook gedacht kan worden aan samenwerking met Belgische jazzfestivals. De volgende vergadering van de Federatie is op 6 maart 2010.

EtceteraNOW IS EEN NIEUW LABEL

Tegen de verdrukking in verschijnen er af en toe nog nieuwe platenlabels. EtceteraNOW is er zo een. Labelmanager/producer Harry Velleman stelt zich voor dat het merk producties op de markt zal brengen met jazz, pop, soul en Braziliaanse muziek. De succesrijke cd van Tineke Postma ('The Traveller') is al heruitgebracht. Ook is al een cd van de Griekse jazzdiva (vocaal en piano) Maria Markesini verschenen onder de titel 'Kosmo'. Zij moet internationaal hoge ogen gaan gooien. Haar interpretatie van 'Moody's Mood For Love' (tekst Eddie Jefferson) behoort tot de beste aller tijden; ook de versie van componist James Moody zal met alle eerbied wat afstand moeten nemen. Met haar dictie, timing, voordracht en timbre moet de internationale top haalbaar zijn. Markesini zal een Nederlandse tournee maken met pianist/accordeonist Bert van den Brink. Info daarover is te vinden op <http://www.jazzimpuls.nl>. Over verdere opnamen voor EtceteraNOW (distributie Codaex) is nog niets te melden.

ROLLINS MET SAMMY FIQUEROA IN GRONINGEN

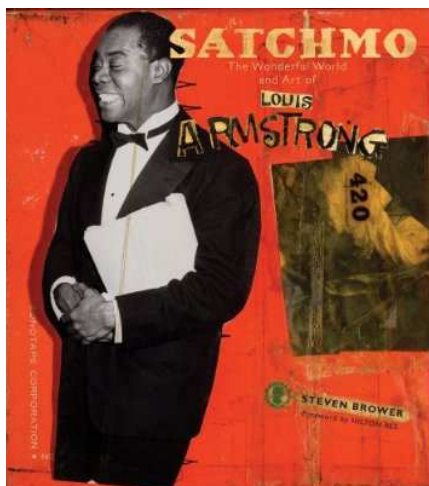
Het concert van tenorist Sonny Rollins, 22 oktober in de Groninger Oosterpoort, is geheel uitverkocht. Voor de bofkonten met kaartje geef ik, onder voorbehoud, maar even de bezetting. Rollins koos voor deze tournee: trombonist Clifton Anderson, gitarist Bobby Broom, bassist Bob Cranshaw, drummer Kobie Watkins en percussionist Sammy Figueroa. Oude bekenden en een paar nieuwe namen. Drummers wisselen bij Rollins al sinds mensenheugenis veelvuldig. Ooit was ik op Rollins uitnodiging (toch al in New York) getuige van een auditie voor drummers. Om twee uur in de middag belde de eerste aan. Hij mocht drie kwartier later, na wat spelen met Rollins, weer vertrekken. En zo meldden zich nog twee figuren van wie slagwerker Eddie Moore de gelukkige was. Niet voor lang.

De huidige drummer Kobie Watkins, hij is geboren in Chicago, is ook vaste timekeeper bij vocalist Kurt Elling, je weet maar nooit. Percussionist Sammy Figueroa moest ook vroeger al bijverdienen en deed dat in een platenzaak. Bij een bezoek aan die platenwinkel zei hij ongezien even de winkel uit te moeten om aan de overkant in een studio een opname met trompettist Don Cherry te maken. Zijn baas heeft het nooit gemerkt. En of die plaat met bezetting en datum nog een keer daar in de bakken is terecht gekomen weet niemand.

Jaap Lüdeke is [jazzjournalist en radiopresentator](#).

JAZZ OP PAPIER

KNIP- EN PLAKWERK VAN SATCHMO

Steven Brower, voorw. Hilton Als.
Satchmo: the wonderful world and art of Louis Armstrong.

New York : Abrams, 2009.

256 pag. : ill. ; 28x25 cm.

ISBN 978-0-8109-9528-4 geb.

Prijs 30,95 euro.

Een grootformaat boek, met een tomatenrood omslag, dat valt op. Wie het nader bekijkt ziet de naam van de auteur Steven Brower en enkele willekeurige stukjes bedekt met een laagje glans. Bij de persoon om wie het gaat, Louis Armstrong, zijn zelfs de letters van zijn achternaam stuk voor stuk gelamineerd. Over Armstrongs foto loopt zo'n verticale streep die dat vroegere, bruine plakband achterlaat als je dat nu probeert te verwijderen. Heel wat waardevolle geschriften zijn op die manier voor altijd vernield. Zet je het boek in de kast, dan lijkt de rug al verkleurd, voordat die een straaltje zon gezien heeft. Het lijkt allemaal bewust zo gedaan.

De glanzende stukjes moeten inderdaad op het conto van de boekontwerper geschreven worden, maar al het andere is het werk van Armstrong zelf. Sinds de spullen die hij in zijn huis achterliet zijn geïnventariseerd, is bekend dat hij sinds het begin van de jaren vijftig altijd in de weer was met het opnemen van geluid, of dat nu zijn eigen muziek was, die van anderen – om die tijdens tournees te beluisteren – of interviews en flarden van conversaties, waarvan het tappen van moppen een aanmerkelijk deel uitmaakte. Meer dan 650 dozen met geluidsbanden werden er gevonden. Daarvan had hij er zo'n vijfhonderd zowel aan de voor- als achterzijde beplakt met foto's, Ansichtkaarten, telegrammen, brieven, rekeningen en allerlei krantenknipsels. Hij gebruikte daarbij niet gewoon lijm, maar sprong rijkelijk om met brede stroken cellotape en hansaplast.

Dat deze collages bestonden meldde Michael Cogswell reeds in het officiële boek over de Armstrong-archieven. (uitgave Collectors Press, Portland, OR, 2003). Hij liet er ruim dertig van zien, vier op een pagina. Gaf zijn boek een algeheel overzicht van Satchmo's nalatenschap, auteur Steven Brower richt zich voornamelijk op de collages. Hij drukt er circa 160 af, op elke pagina één, in het oorspronkelijke formaat van de 17½ cm-spoel. Daarnaast toont het boek pagina's uit de twintig plakboeken met ook weer collages en handgeschreven verslagen.

In de tekst doet Brower een poging al dit knip- en plakwerk te verklaren. Hij legt een relatie met de muziek die Armstrong zelf rag time noemde (twee woorden): "he is taking an existing work, cutting it up, rearranging it, creating something fresh – a visual ragging, if you will." De oorsprong zou kunnen liggen in de negroïde cultuur, waarin het versieren een belangrijke plaats inneemt. Neem maar eens een kijkje binnenshuis en zie wat er aan de muur hangt. De tekst is verder tamelijk uitvoerig over Armstrongs bijdragen in films, maar bevat overigens weinig nieuwe informatie. Er is een korte passage over scatting (het zingen van onbetekenende lettergrepen) en mugging (het maken van grimassen), waarvan de oorsprong wel eens aan Armstrong is toegeschreven, maar we de oorsprong eerder moeten zoeken in het optreden van de minstrels eind 19de eeuw.

In dit boek is de tekst secundair, zodanig, dat een zin op pagina 77 wordt afgebroken en pas wordt vervolgd op pagina 190! Daar had wel eens naar verwezen mogen worden. De bijschriften bij de collages geven hier en daar informatie die de kijker anders was ontgaan, maar laat er alsjeblieft geen kunstkritische bespiegelingen op los.

Jan J. Mulder

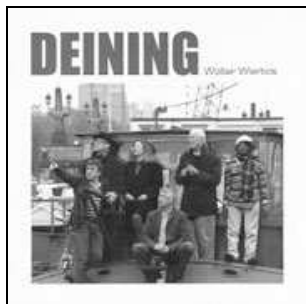
CD-RECENSIES

WOLTER WIERBOS

Deining

Dolfijn Records

(<http://www.wolterwierbos.nl>)

Bekijk Wolter Wierbos; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=9SsWqkW054Y>

Het is misschien wel het kleinste improvisatiepodium van Amsterdam, de woonboot van trombonist Wolter Wierbos. Sinds een paar jaar organiseert hij aan boord intieme concerten met muzikaal gelijkgestemde zielen. Duo's en trio's, meer plek is er niet, als er ook nog publiek bij moet. Van vier concerten in juni en juli 2006 werden opnamen gemaakt, die Wierbos nu onder de titel 'Deining' op zijn eigen label Dolfijn Records uitbrengt. Tot zover de huisvlijt, want muzikaal is dit plaatje van professioneel topniveau. En het laat weer eens horen hoe veelzijdig Wolter is. Hij blaast ontroerende liedjes met gitarist Franky Douglas (diens 'Visions' is misschien wel een van de mooiste ballads ooit in Nederland geschreven), knettert en pruttelt met bassist Wilbert de Joode (met wie hij ook wonderschone lage lijnen kan produceren, waarbij de aldus ontstane boventonen een fascinerend spel aangaan). Met ICP-confrater Ab Baars brengt hij een Ellingtoniaanse versie van Misha Mengelbergs 'Peer's Counting Song', dat later nog een keer terugkeert in een uitvoering met violiste Mary Oliver, en Han Bennink op sopranino-saxofoon (!). Al eerder is de drummer op een mondharmonicaatje te horen in 'Op de werf'. Breekbaar en melancholiek speelt hij 'Stille Nacht' terwijl Wolter een soort onderwater-geluiden uit zijn trombone haalt. Het is grappig en ontroerend tegelijk, als een goed Carmiggelt-verhaal. 'Deining' is een mooi statement van Wolter Wierbos en zijn muzikale vrienden, en hopelijk dat deze cd niet tot gevolg heeft dat er lange wachtrijen aan de Amstel ontstaan om er bij een volgend bootconcert in te mogen.

Herman te Loo

BERT VAN DEN BRINK

Reflections

Challenge Jazz

Bekijk Bert van den Brink; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=NS8HEdVGfUE>

Het immense talent van pianist/componist Bert van den Brink wordt maar aan een kant bedreigd: hij is zo muzikaal dat je onmogelijk mag verwachten dat iedereen snapt of voelt wat er precies met zijn ongelooflijk pianospel aan de hand is. Het predikaat 'for musicians only' ligt voortdurend op de loer en grijnst vals. Dat is meteen de reden dat veel te weinig muzikliefhebbers hem kennen. Op de cd 'Reflections' is er andermaal sprake van een visitekaartje. Alle talenten van Van den Brink komen aan bod: zijn aanslag (de piano is een percussie-instrument), de dynamiek, de timing, en het componeren en arrangeren. Dat laatste onderdeel krijgt zijn beslag met een persoonlijke versie van Irving Berlins 'Cheek to Cheek', inclusief gedegen drumwerk van Hans van Oosterhout en de vredig zovende bas van Hein Van de Geyn. Een wel heel hecht trio. Berts 'Changes for Strangers' is zo delicaat dat er binnenkort wel een tekst bijgeleverd zal worden. Wie pakt de handschoen op? Die harmonische vondsten kom je steeds tegen in zijn stukken, onderwijl zie je hem – hoofd schuin naar boven gericht – vergenoegd naar het resultaat luisteren. Die speciale glimlach lijkt niets anders te zeggen dan: 'hebben jullie dat al eens eerder gehoord, collega's?' De bijgesloten dvd 'Mijn piano is een Spiegel' bevat fragmenten en commentaren: thuis in zijn studio, op het Utrechts Conservatorium, bij Gino Vannelli in de VS, maar toont slechts flitsen van het boeiende concert (9 december 2007) in Porgy & Bess – Terneuzen. De cd bestaat wel geheel uit dat spraakmakende optreden en wordt met de dvd bij deze met enige klem aangeraden.

Jaap Lüdeke

MARC COPLAND

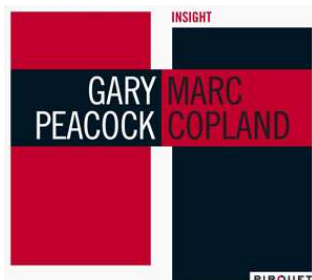
With Drew Gress & Bill Stewart

Night Whispers

Pirouet Records

GARY PEACOCK/MARC COPLAND**Insight**

Pirouet Records

ENRICO RAVA/RAN BLAKE**Duo en Noir****Between the Lines****Bekijk Ran Blake; klik hier:**http://www.youtube.com/watch?v=PjIZFvk5_JU**VERVOLG CD-RECENSIES**

Er was een tijd dat de Amerikaanse pianist Marc Copland zijn ware leeftijd niet wenste prijs te geven. Hij was bang dat critici de verkeerde verbanden zouden leggen tussen een bepaalde leeftijd en het muzikale peil van dat moment. Nu meldt het Duitse Pirouet Records dat Copland (ware naam Cohen) in 1948 is geboren. Conclusies verbind ik daar maar niet aan. Wel is hij volgens mij flink ondergewaardeerd. Niet in Duitsland waar hij al een paar prijzen won. Maar in de recente DownBeat Critics Poll is geen spoor van hem te bekennen. En dat is niet terecht. Copland heeft een verfijnde smaak en hanteert alle vereiste onderdelen van het vak met volle overgave.

De cd 'Night Whispers' is volume 3 uit de serie New York Recordings. Op twee van de drie bast Gary Peacock, bekend vooral van zijn bijdragen in het trio van Keith Jarrett. Hoewel de uitverkiezing van Peacock als begeleider duidelijk maakt dat Copland flirt met Jarrett, kan je horen dat Copland in zijn spel zonder al te veel poespas wel degelijk persoonlijke indrukken wil achterlaten.

Voor de cd 'Insight' leverde Gary Peacock compositorische bijdragen, meestal samen met Copland. Ook staan er stukken op van Miles Davis. Dat zou weer een link naar pianist Bill Evans kunnen zijn. Hoe je het ook wendt of keert: pianist Marc Copland deinst er niet voor terug met ruimte te spelen. Op een speciale pakkende manier springt hij om met al die beschikbare noten en sleutelt met kennelijk plezier aan inmiddels ouderwetse akkoordenschema's. Al met al is het de hoogste tijd kennis te nemen van al wat pianist Marc Copland ons heeft te bieden. Duitsland ging ons al voor.

Jaap Lüdeke

Enrico Rava en Ran Blake vormen een bijzonder duo. Rava is zo ongeveer de jazzvader in Italië, met een grote reputatie als free jazztrompettist. De muziek die ik van hem ken is bedachtzaam en intens. Voor pianist Ran Blake geldt sinds zijn debuut uit 1961, een duo-lp met wijlen zangeres Jeanne Lee, hetzelfde.

Dat bedachtzame, filosofische, bijna abstracte, kenmerkt hem ook weer op de cd 'Duo en Noir', met de opname van een concert uit september 1999. Ran Blake zette voor dat concert enkele stukken filmmuziek en een aantal classics op de speellijst. Het concert opent met 'Nature Boy'. In een gedragen, bescheiden versie, met donkere toonkleuren. Het wordt rechttoe rechtaan gespeeld, met respect voor de compositie. Daarmee is de toon gezet. Dan de filmstukken, veelal nieuw voor mij. 'Vertigo' wordt door Enrico Rava tijdens zijn solo omgebouwd tot 'Laura'. Dat kondigt hij al aan in de eerste twee tonen van het stuk. Ook tijdens zijn improvisatie over 'Vertigo' hoor je al regelmatig frases uit 'Laura' terug. De Paul Weston compositie 'I should Care' is bekend geworden in een uitvoering van Thelonious Monk uit 1948. In de versie van dit duo heeft de trompettist de melodie tot zijn essentie teruggebracht. Daardoor wordt het stuk heel indrukwekkend. 'Tea for Two' komt heel 'sikkish' uit de piano. Vervolgens verdwijnt het thema improviserenderwijs helemaal. Daarna speelt Blake het stuk weer helemaal door. Rava neemt dan zijn kans waar en vleugelt over en door de akkoorden heen. Tot besluit wordt het sentimentele 'There 's a Small Hotel' opgepoetst tot een langer houdbaar stuk. Daarmee is de set van krap veertig minuten voorbij. Dat is maar goed ook, want je wilt je niet overeten aan deze schoonheid.

Hessel Fluitman

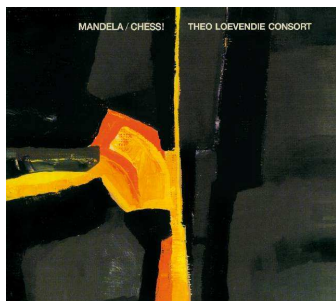
VERVOLG CD-RECENSIES

THEO LOEVENDIE CONSORT

Mandela/Chess!

MCN

(<http://www.mcn.nl>)

Waar de grote platenmaatschappijen hun back catalogue in eindeloze nieuwe reissues exploiteren, is er op het gebied van de Nederlandse jazz nog veel in te halen. Gelukkig heeft het Muziekcentrum Nederland (MCN) zich onder meer tot taak gesteld om belangrijke albums uit het jazzverleden weer beschikbaar te maken. Deze cd 'Mandela/Chess!' met daarop twee lp's van het Theo Loevendie Consort is het eerste resultaat, mede aangezwengeld door de inspanningen van Willem van Manen, destijds trombonist in het ensemble. Het Consort was voor saxofonist/componist Theo Loevendie een logisch voortvloeisel van zijn periode als interim-orkestleider van Boy's Big Band. Na de terugkeer van Boy Edgar uit de VS wilde Loevendie graag een eigen middelgrote groep om zijn experimenten met vrijere muziek in een gestructureerde context te laten klinken. Het octet van 'Mandela' (1969) met vijf blazers, bas en twee drummers geeft aan dat voor Loevendie ritme een belangrijke rol speelde. Geen piano, voor een grotere harmonische vrijheid. Het klankidroom lijkt daardoor wel wat op de grotere groepen van Archie Shepp (op platen als 'Four for Trane'), en het robuuste tenorgeluid van Hans Dulfer wijst zeker ook in die richting. Toch is de muziek van 'Mandela' zeker niet Amerikaans. De experimentele trompet- en trombone-klanken van Nedly Elstak ('Trompedly') en Willem van Manen ('Trombomanie') zijn veel doordachter dan het rauwe Amerikaanse werk uit die tijd.

De tweede lp in deze heruitgave, 'Chess!' (1972) is veel meer uitgecomponeerd, en de aanwezigheid van klassieke musici als fluitist Rien de Reede en basklarinettist Harry Sparnaay (die ook niet improviseren) zegt wat dat betreft genoeg. Het titelstuk laat horen hoe de improvisatoren inbreken op het rococo-achtige stukje van fluit en basklarinet. Dit procédé zou een rode draad blijven in het werk van Loevendie, want ook in zijn latere opera 'Esmée' figureert een groepje improviserende musici als een losgeslagen bende. Juist die spannende confrontatie tussen gecomponeerde en geïmproviseerde muziek levert een veel boeiender resultaat op dan de Amerikaanse Third Stream. Bovendien baande Loevendie een weg voor latere componisten/improvisatoren als Guus Janssen en Paul Termos.

De gestructureerde werkwijze maakt ook dat deze muziek een kleine veertig jaar na dato nog volstrekt fris klinkt, en veel minder gedateerd dan de alle-remmen-los-muziek uit diezelfde periode. Bovendien introduceert Loevendie met stukken als 'Timbuktu' en 'Brasilia' niet-Westerse muziek in de Nederlandse jazz, iets wat hij zou blijven doen in zijn latere groepen, en met de nadruk op Turkse muziek. De personele samenstelling van het Consort was ook bijzonder, omdat het laat zien hoe goed de bandleider als scout te werk ging. De eerste bezetting bracht Willem van Manen, die tot dan toe voornamelijk dixieland had gespeeld, en de onaangepaste Hans Dulfer als bruikbaar scheurbeest. Op 'Chess!' horen we Leo Cuypers als pianist zijn plaatdebuut maken, evenals bassist Arjen Gorter. En in latere incarnaties van de groep was onder meer cellist Ernst Reijseger te horen. Al dit baanbrekende werk leverde Loevendie in 1979 de Wessel Ilcken Prijs op, en deze reissue is een mooi begin van een herwaardering voor het werk van de grootmeester, die volgende jaar tachtig wordt. Hij loopt tegenwoordig met een stok (zoals we bij de presentatie van deze cd in het Bimhuis zagen), maar muzikaal is hij bepaald nog niet uitgeblust.

Herman te Loo

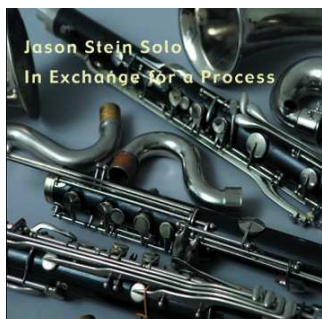
VERVOLG CD-RECENSIES

JASON STEIN

In Exchange for a Process

Leo Records

(<http://www.leorecords.com>)

Bekijk Jason Stein; klik hier:

http://www.youtube.com/watch?v=TuoCjto_axE

JED LEVY

One Night at the Kitano (NYC)

SteepleChase Records

Bekijk Jed Levy; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=6v0Se6lgOkk>

JACKIEM JOYNER

Lil' Man Soul

Artistry Music

Het is eigenlijk heel vreemd dat er niet meer rietblazers zijn die het aandurven om een soloplaat met basklarinet te maken. Het instrument is zo rijk in klank en bereik dat de mogelijkheden vele malen groter zijn dan van een saxofoon. Misschien komt het door de schaduw van Eric Dolphy, die met zijn soloversie van 'God Bless the Child' de lat eens en voor altijd hoog heeft gelegd. Op 'In Exchange for a Process', deze solo-cd van Chicagoan Jason Stein (die de basklarinet zonder enige bij-instrumenten bespeelt) is Dolphy nadrukkelijk aanwezig, in stukken als 'For the Sake of Edgar Pollard' en 'E.P. And Me', waar hij door begeleidingsfiguren af te wisselen met melodielijnen suggereert dat er meer dan één blazer bezig is. Zo zorgt Stein voor afwisseling, die hij ook bereikt door uitgekiend met dynamiek te werken. Hij kan de basklarinet groots en jubelend laten klinken, maar ook klein en zacht, zoals in 'Paint By Number' en 'Handmade Chicago'. Stein is een virtuoos op zijn instrument, maar gelukkig laat hij ons dat nergens al te nadrukkelijk horen. Alles staat in dienst van de muziek, en dat maakt 'In Exchange for a Process' een goed te volgen en makkelijk te waarderen cd.

Herman te Loo

Met opnamen van tenorsaxofonisten is het tegenwoordig weer de vraag of ze (als Rollins destijds) zonder of met een pianist naar de studio of club willen gaan. Jed Levy besloot een pianist te vragen, en niet de minste: Bill Mays. En hoe integer Levy ons ook informeert over zijn huidige stand van muzikale zaken – de toon is goed, hij fraseert verrassend en Levy heeft een kalme swingfeet – de kampioen van de cd 'One Night at the Kitano' is toch Bill Mays. Het steelt de show met zijn solo in Billy Strayhorns 'A Flower is a Lovable Thing.' De noten komen daarin als gouden regen naar beneden en voeren je verder tussen alle besproeiende bloembedden door naar het walhalla van de jazzimprovisatie. Instant composing van een haast bovennatuurlijke orde. En dat terwijl de piano allerminst optimaal is vastgelegd, mind you! De overige stukken op de cd zijn alle van Jed Levy en klinken zonder uitzondering prettig gecompliceerd. Tenslotte las ik laatst dat Levy ruim twintig jaar geleden werd geïntroduceerd door gitarist Jim Hall. Toch een aanbeveling.

Jaap Lüdeke

Een Amerikaanse altsaxofonist die als een uiterst brave Candy Dulfer overkomt. Dat was mijn eerste indruk van deze cd 'Lil' Man Soul'. Te gemaakt, te geproduceerd, te bedacht, te gelijkmatig. Maar daar zouden we Jackiem Joyner toch iets te kort mee doen. Hij is een uitstekend saxofonist, die melodieuze muziek maakt en een gevarieerde cd heeft afgeleverd. Licht funky, goed georkestreerd, smaakvol. Wel hanteert hij vaak het procédé van het openingsnummer. Dat is in feite niet meer dan één motiefje dat, afgewisseld met een bridge, tot in het oneindige wordt uitgemolken. Alleen de achtergrond verschuift wat. Op de gitaarpartijen na en enig percussiewerk, heeft Joyner zelf alle synthesizer-, bas-, drum- en saxpartijen geprogrammeerd en/of ingespeeld. Dat maakt dus dat het zo precies en emotioneel klinkt. Voor avontuur en spanning hoeft je deze cd niet te kopen, maar als achtergrond bij een glas wijn is 'Lil' Man Soul' perfect.

Hessel Fluitman

NEW NIKS/ ARTVARK SAXOPHONE QUARTET

Busy Busy Busy

No Can Do

(<http://www.toondist.nl>)

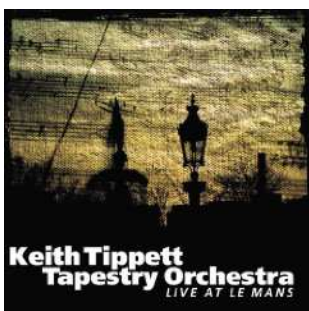
Bekijk het Artvark 4-tet; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=IjUPYj6boSQ>

KEITH TIPPETT TAPESTRY ORCHESTRA

Live at Le Mans

Edition Records

Bekijk dit concert deels; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=8m9cTe7rZb4>

VERVOLG CD-RECENSIES

De cd 'Busy Busy Busy' is het resultaat van een mooi Rotterdams initiatief, Rottpod. Voor een van de afleveringen werden twee van de leukste bandjes uit de havenstad in elkaar geschoven: New Niks van slagwerker Arend Niks en het Artvark Saxophone Quartet. In het geniale hoesje (vol met gele memostickertjes) bevindt zich een gevarieerd repertoire van vrijwel alle deelnemers. Soms funkt en groovet het dat het een aard heeft, en dat nog wel zonder bassist. Baritonsaxofonist Peter Broekhuizen legt een knetterend fundament onder de gospelachtige opening, 'Rev. Pete, Sad Frank & Jungle Johnny' van Rolf Delfos. En dan weten we meteen dat dit octet niet meer stuk kan. Als daarna met 'Sweet Dreams' van Niks de groep ook bewijst een mooie ballad te kunnen neerzetten, en het tongue-in-cheekgevoel van Mete Erkers 'Bo Derek/Tumble Waltz' een grijns op je gezicht tovert, mogen we blij zijn dat dit project vorm kreeg én is vastgelegd. Dat de aardvarkens ook zonder drums, Fenderpiano, viool en gitaar mooi klinken, is te horen in Delfos' arrangement van Abdullah Ibrahims 'Whosa Mwatana'. En met 'What Will Be' presenteert het andere kwartet een mooi melancholiek werkje van de leider, waarin alle instrumentale partijen als wietjes in elkaar vallen.

Herman te Loo

Soms verschijnen er concerten op cd waarvan je had gewild dat je erbij was geweest. Dit concert in Le Mans eind jaren negentig is er zo een. Vanaf het moment dat de twee drummers (Louis Moholo en Tony Levin) een soort onderbroken mars inzetten, weet je dat er iets gaat gebeuren. De 'First Thread' (de draden nummeren door tot nummer zeven) wordt dan opgepakt door het koper, de saxen, en de zangsectie volgt er kort op. Het 21-koppige orkest wordt opgestuwd naar een heerlijke groove, haast Mingus-achtig in intensiteit en onontkoombaarheid. Om te bekomen van dit orkestrale en emotionele geweld opent de 'Second Thread' met de woorden 'Silently, silently', gezongen door de zangeressen Julie Tippetts, Maggie Nichols en Vivien Ellis. De grenzen van het dynamiekspectrum zijn dan duidelijk gesteld, en je weet dat dit orkest je bij de kladden heeft, en niet meer loslaat. Pianist Keith Tippett heeft een lange ervaring met grote bezettingen, die teruggaat tot zijn legendarische Centipede uit de late jaren zestig, en een ander hoogtepunt bereikte in de jaren negentig met het Dedication Orchestra (waarmee hij als co-leider en arrangeur muziek van de 'Britse' Zuid-Afrikanen als Chris McGregor en Dudu Pukwana speelde). Het sterk bezette ensemble waarmee hij op 3 mei 1998 in Le Mans een muzikale tactiek van de verschroeiende aarde toepaste, telt ook een flink aantal namen uit die twee illustere orkesten, zoals cornettist Marc Charig, trombonist Paul Rutherford, de saxofonisten Paul Dunmall en Elton Dean en bassist Paul Rogers. Opvallende aanwezigen zijn verder de Italianen Pino Minafra (trompet) en Gianluigi Trovesi (rietten). De arrangementen van Tippett vormen een brug tussen de Afrikaans aandoende ritmen à la McGregor en Pukwana en de typisch Britse folk-achtige melodieën en dito brassband-traditie. De 'Sixth Thread', bijvoorbeeld, klinkt als een Schotse folksong, die vervolgens door de freejazz-bocht giert, met Minafra als een dansende derwisj boven het ensemble uit, alvorens er een flink citaat uit de Irving Berlin-klassieker 'Let's Face the Music and Dance' langskomt. Het is maar een klein voorbeeld van hoeveel het Tapestry Orchestra aankan.

VERVOLG CD-RECENSIES

Het is tamelijk onbegrijpelijk dat deze waanzinnige opname elf jaar op de plank heeft moeten liggen. Het cd-boekje biedt overigens wel een verklaring: de perfectionist Tippett wilde liever een studio-opname, waarin alles helderder en nog beter zou worden vastgelegd. Misschien had dat wel gekund, maar het zou zeker de zinderende passie uit deze opnamen nooit hebben kunnen benaderen. We mogen dus blij zijn dat Tippetts plannen onrealistisch bleken, en we nu kunnen genieten van deze dubbel-cd.

Herman te Loo

Met Benjamin Herman weet je het nooit. Welke kant gaat hij dit keer weer op? Vertolkt hij quasi-serieuze composities van Misha Mengelberg of wordt het een dansfeest? Zijn tiende soloalbum 'Blue Sky Blond' neigt meer naar het laatste. Herman is het brein achter New Cool Collective en in die hoedanigheid weet hij prima hoe je een feestje moet bouwen. Op deze cd brengt hij alles wat er al eerder was samen: composities met een stevige groove, latin-invloeden, creatieve en avontuurlijke stukken. Benjamin Herman weet uitgelaten gekte te combineren met gevoel voor stijl en klasse. Tijdens concerten verschijnt hij in zijn strakke pak, zet zijn voet op een monitorspeaker en schreeuwt dwars door de muziek heen. De vrijheden die hij zich veroorlooft, klinken gelukkig ook door in de twaalf tracks op 'Blue Sky Blond'. Enkele vaste waarden in de bezetting zijn Ulco Bed (gitaar), Wiboud Burkens (keyboards) en Martijn Vink (drums). Maar er zijn ook diverse gasten: Perquisite, Git Hyper en Paul Weller. En natuurlijk de leider zelf met zijn kenmerkende altsaxofoon. Maar hij is ook te horen op tenor- en zelfs baritonsaxofoon. De cd besluit met een hippe remix van 'Durban Poison'. Dit stuk verscheen al eerder op uiterst dansbaar vinyl.

Peter J. Kortens

'Reverence' is het platendebuut van de Amerikaanse drummer Kendrick Scott op het Nederlandse label Criss Cross Jazz. De timing van de opname was goed, want die volgde meteen na een tournee van drie maanden met Herbie Hancock. Scott hoeft zich geen zorgen te maken over stijve vingers. Bij de repertoirekeuze voor de cd greep Scott met gulle hand en zonder enige vorm van schaamte terug op werk van gevestigde jazz-coryfeeën als Kenny Dorham, Ornette Coleman, Wayne Shorter en, nogal wiedes, een stuk van Hancock. Slechts één stuk is van Scott, een ode aan Max Roach. Maar verder arrangeerde Scott zich suf. In Shorters 'Ana Maria' durfde hij zelfs te morrelen aan het schema, de lefgozer. Drummers zijn van nature lefgozers; uitzonderingen schieten me even niet te binnen. 'Metamorphoses' van Peter Bernstein swingt het hardst. Het zit vol wervende solo's van tenorist Walter Smith en gitarist Mike Moreno. Die twee zaten met de leider in Houston (Texas) al in de schoolbanken. De pianist in het kwintet is Gerald Clayton. Nog één keer zeg ik dat hij in Utrecht is geboren en de zoon is van bassist/orkestleider John Clayton. Gerald was 11 oktober met zijn eigen trio in het Bimhuis. Alles overziende (ook bassist Derrick Hodge) mag je zeggen dat de cd boordevol talent zit. Wat mij betreft mogen ze spoedig weer de studio in. Niet, om deze productie snel te vergeten.

Jaap Lüdeke

Heeft u jazznieuws?

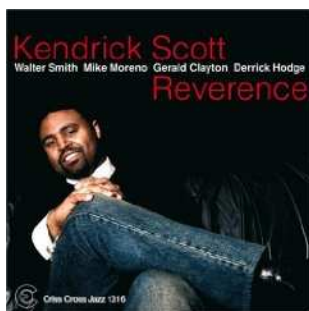
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

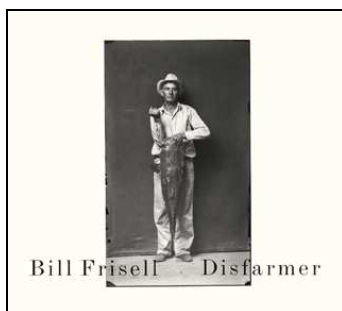
BENJAMIN HERMAN Blue Sky Blond Dox Records

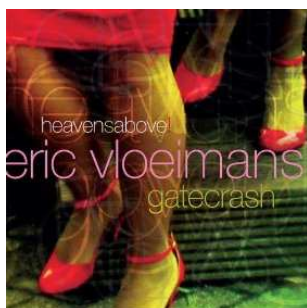
Bekijk een filmpje over de cd; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=4A7r-lrHfH0>

KENDRICK SCOTT Reverence Criss Cross Jazz

BILL FRISELL**Disfarmer**
Nonesuch

Bekijk een filmpje over de cd; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=jfWlnnyqoiM>

ERIC VLOEIMANS – GATECRASH**Heavens Above!**
Challenge

Bekijk Gatecrash; klik hier:
http://www.youtube.com/watch?v=FAdbWac_ICM

VERVOLG CD-RECENSIES

Schijnbaar willekeurig van de straat geplukte figuranten poseren uitdrukkingloos voor de lens van een eigenaardige fotograaf die geobsedeerd is door een goede belichting. Dit is de simpele basis van het muzikale project 'Disfarmer'. Gitarist Bill Frisell verdiepte zich in het werk van fotograaf Mike Disfarmer (1884-1959), een altijd in het zwart geklede man die met zijn duistere verschijning de kinderen in het stadje de stuipen op het lijf joeg. Hij sprak met niemand en iedereen was bang voor hem. De fotograaf had zijn oorspronkelijke naam veranderd in Disfarmer en daarmee bedoelde hij inderdaad: géén boer. Het verhaal van het leven en vooral de dood van de fotograaf deed Frisell denken aan de kunstenaars die in hun tijd niet begrepen en daardoor miskend werden. Zijn visie op de hoofdpersoon heeft meer country dan jazz tot resultaat. Naast de gitarist horen we Greg Leisz op steelgitaar en mandoline, Jenny Scheinman op viool en Viktor Krauss op bas. Zesentwintig stukken met titels als: 'Focus', 'Exposed', 'Little Girl', 'Little Boy' en 'Natural Light' laten horen welke muzikale ideeën Frisell bij de specifieke foto's heeft. De smaakvolle miniatuurtjes zijn meestal niet meer dan drie minuten lang. Ze zijn fijngevoelig en staan op zichzelf. De typisch 'lazy' Amerikaanse sfeer van de zuidelijke staten is dan ook het gehele album aanwezig. Het zal voor de platenwinkel nog lastig zijn om te bepalen in welke categorie Disfarmer wordt geplaatst. **Peter J. Korten**

Het getuigt van grote artistieke rijkdom om een cd te vullen met maar liefst 75 minuten muziek. Voor trompettist Eric Vloeimans en zijn band Gatecrash blijkt dit geen probleem. 'Heavens Above' is de derde cd met deze band met Jeroen van Vliet op toetsen, Gulli Gudmundsson op bas en Jasper van Hulten op drums. Gatecrash heeft zich in de loop van de tijd enorm ontwikkeld. De groep is een hecht geheel, volgens Vloeimans: "Ze begrijpen mijn manier van denken instinctief, we kunnen echt onszelf 'spelen'." De nummers op 'Heavens Above' openen vaak langzaam, met een vaste, trage cadans. Daarna lopen de intensiteit en het volume op, bij gelijkblijvend tempo. Dat is heel knap gedaan. Andere keren komt het tot een climax met veel elektronische effecten. Dit laat de varianten zien van een stijl die het best omschreven kan worden als: 'Eric Vloeimans'. De ene keer speelt hij ondersteund door allerlei effecten, daarna blaast hij losjes en fluisterend door zijn trompet. Het oosters getinte 'Mr. Selçuk' is opgedragen aan Kadir Selçuk, programmeur van het Rotterdamse podium Lantaren/Venster. Hij heeft veel voor Vloeimans betekend. Hoogtepunt van de cd is 'Orbit'. Langzaam, vol overrompelende tere emoties, meeslepend en ontroerend, ondersteund door lange lijnen van keyboard en harmonische bastinten. Vloeimans toont met dit album weer eens zijn toegankelijke topniveau. **Peter J. Korten**

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via de website van Adobe.

CONCERTVERSLAGEN

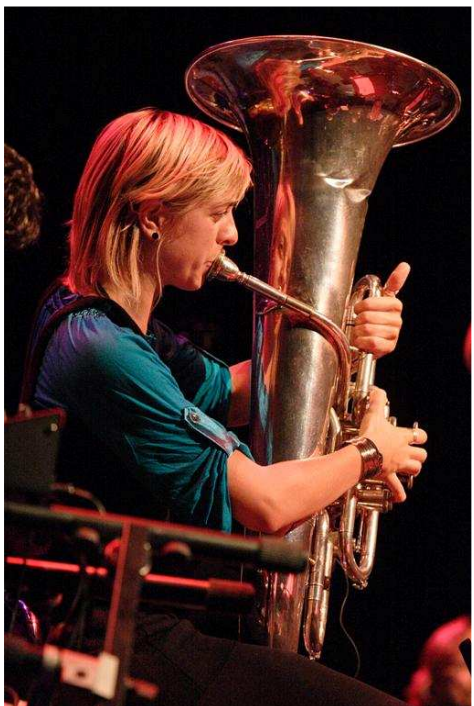
JAZZ INTERNATIONAL R'DAM

Datum en plaats:

26 en 27 september 2009,
De Doelen,
Rotterdam.

Deelder draait.
(Foto: Joke Schot)

Flat Earth Society: serieuze gezichten bij
humoristische thema's.
(Foto: Joke Schot)

Niet 'gastprogrammeur' of 'artist in residence', maar 'leading artist' Anton Goudsmit mocht meedenken over het programma van de negende editie van Festival Jazz International. Het festival droeg ook de naam van de gitarist en heette ANTON! "Muziek moet vooral knetteren en broeien", is zijn motto. De concerten duurden een klein uur en vonden in twee zalen plaats. Telkens liep het voltallige publiek naar de volgende zaal, waardoor het halen van een drankje altijd ten koste ging van een deel van een concert. Het festival leverde overigens wel erg veel muziek voor je geld. Na afloop draaide **Jules Deelder**, terwijl saxofonist Ger Sax, lopend door de foyer, met de platen meespeelde. Daardoor bleef het publiek nog wat nagenieten in de anders zo zakelijke ruimtes van De Doelen.

Goudsmit opende met zijn eigen formatie **The Ploctones**. Ze speelden stukken van hun cd '050'. Vooral saxofonist Efraïm Trujilo speelt de laatste tijd veel sterker en soleerde met veel overtuiging. Goudsmit maakte zijn solo's moeilijker dan eigenlijk nodig is en dat is nou juist zo leuk aan hem. Samen met Trujilo (op sopraansaxofoon) speelde hij 'Ernesto', een gevoelige ballad die de groovende stukken op aangename wijze onderbrak.

'Leading artist' gitarist Anton Goudsmit met saxofonist Efraïm Trujilo in 'zijn' Ploctones. (Foto: Joke Schot)

Het tweede concert was van gitarist **Nils-Olav Johansen**. Hij bracht zeer virtuoos gitaarspel op de grens tussen jazz en country, samen met Mats Eilertsen op bas en Andreas Bye op drums. Helaas zong de leider op een paar stukken. Net als George Benson, die soms met zijn stem de solo meezingt. Waarschijnlijk hoorde Johansen zichzelf niet goed want als hij hoog zong klonk het ronduit vals en dat bedierf de mooie instrumentatie.

Het **Uri Cane Bedrock Trio** opende op een heel vrije manier. Al spelende evolueerde de muziek naar snelle fusion. Cane speelde eerst op zijn Fender Rhodes. Het Bedrock Trio bestaat uit drie krachtige componenten. Behalve leider Cane zijn dat met bassist Tim Lefebvre en drummer Zach Danziger. Een van de stukken was als een live gespeelde remix. Toen zangeres Barbara Walker zich erbij voegde veranderde de stijl nauwelijks. De energie bleef en ook het hoge tempo. Walker zong veelal tekstloos en beeldde met haar gebaren allerlei heftige emoties uit.

VERVOLG JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Reginald Veal, de bassist van het Joris Roelofs Quartet. (Foto: Joke Schot)

Joris Roelofs; zijn kwartet was het absolute hoogtepunt van het festival. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Improvisatie was het thema van het optreden van **Dooyeweerd, Blom, Van Hemmen** op respectievelijk bas, saxofoon en drums. Hoewel er volgens eigen zeggen geen leider zou zijn, was het toch Jasper Blom die de route bepaalde. De muziek was veelal compositievrij, maar toch bleef de spanning uit. In het tweede stuk ontstond een kort momentje swing. Maar later begon het opeens toch te boeien! Een stuk dat eigenlijk klaar leek, werd toch weer door de drummer doorgestart. Pure improvisatie.

Tot slot bestormden vijftien Belgen het podium; de **Flat Earth Society**. In tegenstelling tot hun thuisland zijn ze in Nederland nog niet zo bekend. De excentrieke big band speelde met heel serieuze gezichten humoristische thema's met titels als: 'Miss Possible' en 'Kotopoulology.' Muzikanten die even niet speelden zaten op de grond of liepen naar de zijkant, zodat de solisten goed zichtbaar waren. De funky muziek zou heel goed tekenfilms kunnen begeleiden. De groep had een perfecte timing en dat met minimale aanwijzingen van leider Peter Vermeersch.

Drummer Gregory Hutchinson van het Joris Roelofs Quartet. (Foto: Joke Schot)

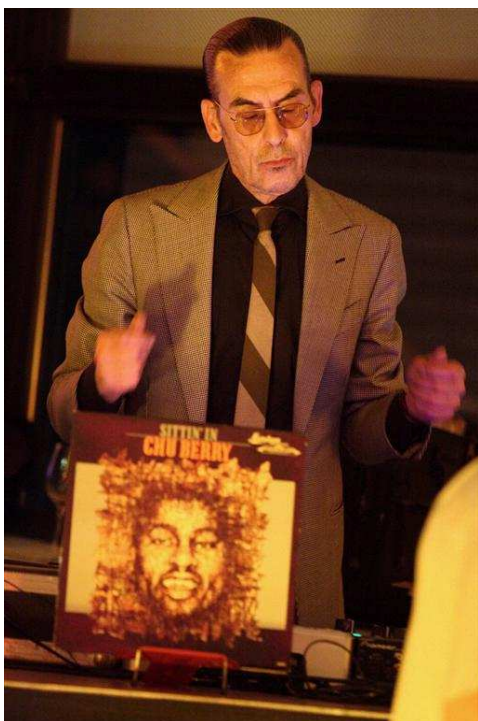
De zondag opende met het absolute hoogtepunt van het festival: Het **Joris Roelofs Quartet**. De 25-jarige Roelofs woont en werkt in New York en heeft drie topmusici in zijn kwartet: pianist Aaron Goldberg, bassist Reginald Veal en drummer Gregory Hutchinson. Dit was het enige straight-jazzconcert en je had het gevoel dat je in een New Yorkse jazzclub zat. Tijdens het optreden ontstonden twee kostelijke schijngevechten waarbij de solo's steeds van persoon wisselden: eerst piano en altsaxofoon en later bas en drums. Vooral het laatste was erg interessant omdat Veal stevig en pulserend aan de snaren rukte. Het gekozen repertoire was bepaald niet laagdrempelig, maar wat een fabuleus talent bleek Roelofs op klarinet! Hij speelde sommige passages zo zacht en teer dat het maar net hoorbaar was. Het laatste stuk was dan ook een van de mooiste die ik de laatste tijd gehoord heb, broos en stijlvol. Op weg naar de andere zaal werd er vol lof over dit optreden gesproken.

VERVOLG JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Bassist Carlos Bica. (Foto: Joke Schot)

Deelder draait door.
(Foto: Joke Schot)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Carlos Bica's Azul bestaat uit Carlos Bica op bas, Frank Möbus op gitaar en Jim Black op drums. Deze drie vrije geesten staan garant voor vuurwerk. Möbus is de favoriete gitarist van Anton Goudsmit. En inderdaad, hij was grenzeloos creatief en sprong van een countryloopje zonder tussenstap naar harde rock. Hun concert, met muziek van de laatste cd 'Believers', was erg progressief en het publiek was laaiend enthousiast. Het thema van 'Tea for Two' werd op ludieke wijze gestreken door bassist Carlos Bica. En dan het fenomeen Jim Black; hard en strak strooide hij verschillende ritmes door elkaar, maar haalde ze altijd weer uit de knoop. Keer op keer slingerende hij impulsief een nieuwe rif de ruimte in.

Anton Goudsmit maakt ook deel uit van Eric Vloeimans' **Fugimundi**. Ze hebben veel succes met hun laatste album 'Live At Yoshi's'. Omdat het zijn feestje was leek Goudsmit uitdagender dan anders, waardoor zijn compositie 'Boompetit' uitgebreider klonk dan gebruikelijk. Vloeimans soleerde op Oosterse wijze in zijn eigen 'Fatima.' Afsluiter was de Vloeimans-klassieker 'Good Ol' Benz', ingezet als blues. Een mooi en smaakvol concert.

Gitarist Frank Möbus van Carlos Bica's Azul.
(Foto: Joke Schot)

Als allerlaatste was er het optreden van de **Trilok Gurtu Band**. De bekende Indiase percussionist kwam met muzikanten uit allerlei landen. Er was ook een keur aan instrumenten. Gurtu was een meester als hij met zijn vingers razendsnel op de tabla's roffelde. Hij speelde voornamelijk op een grote kit met elektronische drums. Te hard dreunden ze over de band heen. Dat paste ook niet bij de traditionele Indiase tabla's. Zelf zei hij: "Noem mijn muziek zoals je het wilt noemen, maar noem het niet MacDonald's". Amerikaans wilde hij niet klinken; het resultaat was een magere Ierse riverdance met tabla's. Volgens een tevreden organisatie bezochten ongeveer 700 bezoekers het festival. Terwijl het concert van Joris Roelofs als hoogtepunt van een mooi festival nog nazinderde, en de felle gitaarnoten van Frank Möbus waren weggestorven, stond **Jules Deelder** alweer gebogen over zijn draaitafels. Hij was helemaal verdiept in het vinyl van de jaren vijftig..

Peter J. Korten

Naschrift:

Diverse concerten zijn door de VPRO opgenomen.
Kijk op: <http://www.vprojazzlive.radio6.nl>.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

CECIL TAYLOR/TONY OXLEY

Bezetting:

Cecil Taylor (p, poëzie),
Tony Oxley (perc).

Datum en plaats:

24 september 2009,
Muziekgebouw aan 't IJ,
Amsterdam.

Op z'n tachtigste is pianist Cecil Taylor nog steeds niet van zin om water bij de wijn te doen. Hij beperkt zich op z'n oude dag niet tot het spelen van standards met een triootje, maar diept nog verder het concept uit dat hij in de jaren zestig begon vorm te geven. Abstracte improvisaties, op basis van een formidabele piano-techniek. Want wie Taylor aan het werk zag, moest constateren dat zijn fabelachtige toucher nog steeds niet aan souplisse heeft ingeboet. Toch is de Taylor van 2009 een andere pianist dan, zeg, tien of twintig jaar geleden. De kenmerkende, maniakaal uitgehamerde arpeggiosprints zijn er af en toe nog wel, maar ze vormen niet meer de ruggengraat van zijn spel.

Cecil Taylor tijdens zijn concert op 26 september in Rotterdam.
(Foto: Joke Schot)

Al vanaf het begin van het concert (na een lange poëzie-introductie, subtiel omspeeld door slagwerker Tony Oxley) werd duidelijk dat er veel meer licht en ruimte in Taylors spel is gekomen. Het had wel iets weg van een olieverfschilder met een machtige streek die ineens besluit om aquarellen te schilderen. Het leverde bij tijd en wijle verrassende, verstilde, haast Debussy-achtige muziek op. Oxley, die zelf ook schildert, kleurde mooi mee op zijn zelfgebouwde slagwerkset. Een drumstel kun je het bouwsel nauwelijks meer noemen – de trommels, bekkens, woodblocks, metalen objecten en andere percussie-instrumenten staan zorgvuldig op hun plaats, zoals een klassiek slagwerker ze ook heeft gearrangeerd. In het samenspel van de veteranen (de Brit is ook alweer 71) merkte je het, ook zichtbare, genoegzaam waarmee ze hun indrukwekkende orkestrale bouwsels aan het publiek tentoon spreidden. Geconcentreerd, maar af en toe ook met een tevreden glimlach.

Herman te Loo

Bekijk dit concert deels; klik hier:

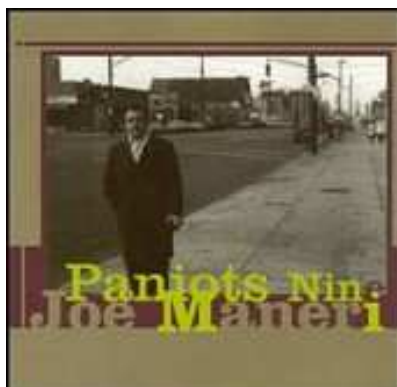
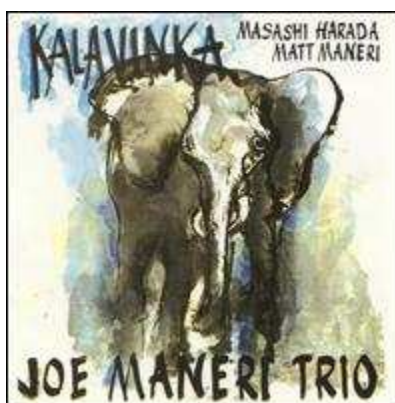
<http://www.youtube.com/watch?v=RLTA1KjlbzU>

IN MEMORIAM

JOE MANERI (1927 – 2009)

Een intuïtieve microtonalist

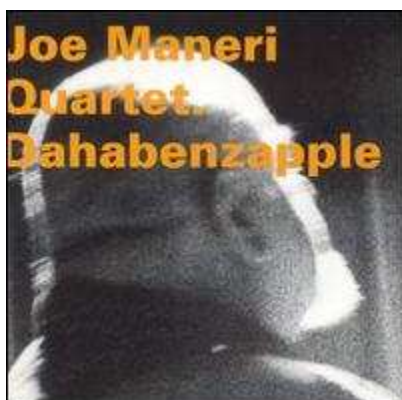
Toen klarinettist/saxofonist Joe Maneri in 1995, op zijn 68ste, zijn plaatdebuut maakte, sloeg dat in als een bom. Waar had de man die verantwoordelijk was voor het album 'Get Ready To Receive Yourself' (Leo Records) al die jaren gezeten, vroegen alle kenners en recensenten zich af. Alle vreemde notenbuigingen van de saxofoons en klarinet van Maneri, en het intuïtieve samenspel met zijn vioolspelende zoon Mat, bassist John Lockwood en drummer Randy Peterson waren namelijk volstrekt uniek. Ze waren te verklaren uit 's mans opvattingen over muziek, en zijn omzwervingen in de wereld van de microtonale muziek.

Als dertienjarige ging hij van school, omdat hij een toen nog niet onderkend leerprobleem had. Hij kon echter wel aardig klarinet spelen, en belandde in allerlei etnische orkestjes in New York en omstreken. Joods, Iers, Hongaars, Grieks, je kon het zo gek niet opnoemen of hij speelde het. Met name zijn tijd bij de Griekse klarinettist Charlie Gardenis maakte indruk op hem. "In het begin had ik geen idee wat ik aan het doen was met die Griekse muziek. Waar is het begin? Waar is het midden? En waar het eind? Ik vroeg het me niet af, maar ik deed maar wat. Blijkbaar was het goed, want Charlie Gardenis gaf me complimenten. Het was ook een schat van een man", aldus Maneri in een gesprek dat ik in 1995 met hem had in Amsterdam. In deze periode moet hij al zijn liefde voor microtonen hebben opgevat, want Griekse muziek zit vol met tonen 'die tussen de toetsen van de piano vallen', zoals de jonge Maneri het destijds noemde. Om zijn muzikale kennis wat meer houvast te geven, nam hij les bij Josef Schmidt, een leerling van Alban Berg en Arnold Schönberg. Helaas liep hij hier weer tegen zijn leerbeperkingen op, maar hij zag er wel een symbool in een van zijn lesboeken staan, een soort pijltje. Hij vroeg aan een medeleerling waar dat precies voor stond, en kreeg te horen dat het verwees naar microtonen. Met zijn praktijkkennis begreep hij meteen waar het over ging, en besloot zich erin te verdiepen. Hij kwam uiteindelijk uit bij componist en docent Ezra Sims. "Probeer het me maar uit te leggen of ik een kind van vijf ben", vroeg Maneri aan de grote microtonalist. Sims voldeed aan het verzoek, en kon op die manier Maneri's leerproblematiek omzeilen.

VERVOLG IN MEMORIAM JOE MANERI

Hij leerde hem een systeem met 72 tonen in het octaaf. Toen zat Maneri nog wel met het probleem dat er geen reguliere instrumenten waren waarop je al die 72 kon spelen. Omdat zijn vrouw Sonia accordeon speelde, kreeg hij ineens een ingeving: "Als ik nou eens een toetsenbord bouw dat gebaseerd is op de linkerhand van de knoppenaccordeon, dan kan het wel." Zo gezegd, zo gedaan. Maneri gaf er vele demonstraties op bij congressen over microtonale muziek, want inmiddels was de moeilijke leerling zelf docent geworden aan het New England Conservatory in Boston.

In Boston vormde hij een klein, maar trouw clubje leerlingen en musici om zich heen, die een merkwaardige enclave op het eerbiedwaardige instituut vormden. Maneri kreeg regelmatig aanvragen met de conservatoriumautoriteiten over zijn losse, Socratische manier van lesgeven. "Iedereen die mijn colleges volgde, kreeg van mij een tien. Daar was de leiding niet blij mee, maar ik geloof gewoon niet in cijfers. Om echt muziek te kunnen maken, moet je je zelf loslaten. Pas door jezelf te verliezen, kun je jezelf vinden. Zo improviseren we ook. Probeer niet te denken, maar te spelen, en niet een muzikant of een stijl te imiteren, maar jezelf te zijn. Lester Young zei: 'Waarom zou ik zo spelen als Chu Berry? Ik speel wat m'n hart me ingeeft.' En zo doen wij dat dus ook. Op 'Get Ready To Receive Yourself' spelen we ook 'Body and Soul'. Dat was helemaal niet de bedoeling, maar het gebeurde gewoon. Na Coleman Hawkins kun je dat nummer alleen maar spelen als je volstrekt nederig bent, want de geest van de grote meester hangt boven je."

Gelukkig haalde Maneri na zijn late debuut wel wat in op plaatgebied, want na een tweede cd voor Leo Records ('Let the Horse Go') strikt ECM hem voor een triosessie met zoon Mat en gitarist Joe Morris. Met deze bezetting komt hij in 1995 ook naar Nederland, en in het Bimhuis is te zien en te horen wat een warme persoonlijkheid Maneri met z'n embonpoint, zijn grijze sikje en zijn bruisende gevoel voor humor (vol bulderende lachsalvo's) is. Op het podium wordt er met oren op steeltjes geluisterd, en de studio-cd 'Three Men Walking' haalt dit uitzonderlijk hoge improvisatieniveau ook. Later volgt er ook nog een kwartet-cd voor ECM ('In Full Cry'), een twee van trio met Mat en bassist Barre Phillips, maar misschien wel de mooiste en intiemste is 'Blessed', een duo met zijn inmiddels al veel beroemdere zoon Mat, die hier viool, altviool en baritonviool speelt. In 2001 komt Leo met een indrukwekkende dubbel-cd met live-opnamen van het kwartet minus bassist Lockwood. Hier speelt Joe ook piano, op een manier die zich wel wat met het pianospel van Anthony Braxton laat vergelijken. Die laatste ontmoette Maneri eenmaal op het vliegveld. "Hij kwam naar me toe, want ik ben nou eenmaal makkelijk te herkennen. Hij noemde me drie kwartier lang een groot meester. Ik voelde me er bijna opgelaten door. Een prachtig compliment van zo'n bijzonder musicus." Joe Maneri overleed op 29 augustus 2009 op 82-jarige leeftijd.

Herman te Loo

KOSTELOOS ABONNEMENT OP JAZZFLITS

Wilt u het nieuwste nummer van dit blad voortaan kosteloos per e-mail thuisgestuurd krijgen? Mail dan uw e-mailadres (ov.v. abonnement) naar: jazzflits@gmail.com.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. Bert van den Brink met Maria Markesini
 2. Maria Markesini met Bert van den Brink
- 10-10-09 - Theater De Purmaryn - Purmerend
 11-10-09 - De Protestantse Kerk - Hall
 14-10-09 - Concertgebouw - Amsterdam
 23-10-09 - De Doelen - Rotterdam
 15-11-09 - Beauforthuis - Austerlitz

1. Trio Johnny & Mozes Rosenberg
 2. Rob van Bavel met Johnny Rosenberg
- 06-11-09 - Brabant House (Scala) - Helmond
 21-11-09 - Goudse Schouwburg - Gouda
 27-11-09 - Theater Het Klooster - Woerden

1. Carlo de Wijs met KeyJay@LAB
 2. KeyJay@LAB & World Voices en gast Do
- 26-11-09 - Schouwburg De Meerse - Hoofddorp

1. Piet Noordijk & Peter Beets
 2. The Beets Brothers met Piet Noordijk
- 18-10-09 - Beauforthuis - Austerlitz
 25-10-09 - Theater het Kielzog - Hoogezand
 20-11-09 - Theater aan de Parade - Den Bosch

Ernst Glerum Omnibus

- 18-10-09 - St. Hot House in De Burcht - Leiden
 23-10-09 - CK Theater - Roermond
 27-10-09 - Het Muziekhuis - Nijmegen
 28-10-09 - Stadsschouwburg - Enschede
 30-10-09 - Paradox - Tilburg
 31-10-09 - USVA - Groningen

1. Trio Bert Lochs
 2. Lydia van Dam Kwartet
- 16-10-09 - Agora Theater - Lelystad
 17-10-09 - De Kampanje - Den Helder

1. 4BEAT6
 2. Ken Ard met 4BEAT6
- 25-10-09 - Schouwburg Orpheus - Apeldoorn
 29-10-09 - Chassé Theater - Breda

Kikker heeft de Blues

- 25-10-09 - Centraal Museum - Utrecht
 28-10-09 - Lux - Nijmegen
 01-11-09 - Theater de Kolk - Assen
 29-11-09 - Muziekkwartier Enschede

www.jazzimpuls.nl

CONCERTTIPS

van Jaap Lüdeke

BIMHUIS OKTOBER

Wie op zondag (11 oktober) het trio van de in Utrecht geboren pianist Gerald Clayton heeft gemist kan die omissie ruimschoots goed maken met de glansrijke aanbiedingen deze maand in het Amsterdams Bimhuis. Voorbeelden: **The Jazz Orchestra of the Concertgebouw** met de solisten Ack van Rooyen en Jan Menu, op 14 oktober. **Joe Lovano's Us Five** met Esperanza Spalding is er zelfs twee dagen, en wel op 16 en 17 oktober. Trio 3: Oliver Lake, de legendarische **Reggie Workman**, Andrew Cyrille en Irene Schweizer spelen 19 oktober. Ze hebben net een cd uitgebracht, maar dan met Geri Allen, op Intakt Records. **Zuco 103** Acustico heeft de stekkers eruit getrokken en swingt op de 23ste. De rest van de maand oktober heeft het Bimhuis een langgerekt internationaal jazzfestival, als het ware. **Tineke Postma** Quartet (28 okt), het **Dave Douglas** Quintet (29 okt), de **Toon Roos** Group, featuring Peter Erskine (30 okt) en ten slotte op de 31ste, de begenadigde **Joey Baron** & Killer Joey. En wanneer krijgt Amsterdam, als die andere steden in de zomer, ook een volwaardig jazzfestival?

BOY EDGAR TOURNEE VAN ERNST GLERUM

De VPRO/Boy Edgar Prijs Tournee 2009/2010 is al enige tijd onderweg. Het is niet uitgesloten dat zoiets na de eerste publicaties van weleer aan de aandacht dreigt te ontsnappen. Van daar in kort bestek nog wat info. Winnaar is bassist/pianist/componist en docent Ernst Glerum (1955). Het trio voor deze tournee bestaat verder uit pianist Ruben Hein en drummer Joost Patocka. Het programma '57 Variaties' omvat een serie composities van Glerum en onder meer bewerkingen van standards en jazzhits. 'Take Five?' De titel '57 Variaties' verwijst naar de jaren vijftig en de 57 etudes voor contrabas van Storch-Hrabe. Het juryrapport weet te melden: "Ernst Glerum heeft over de laatste drie decennia als bindend figuur een exemplarische rol in de Nederlandse jazz vervuld. Die strekt tot voorbeeld en kan als inspiratie dienen voor verdere kruisbestuiving en wederzijdse voeding, en zo helpen bij het ontginnen van nieuw muzikaal terrein. Eerstvolgend optreden van het trio is zondag 18 oktober in Leidens Hot House (Burgsteeg 14). Voor meer concerten, zie: www.vproboyedgarprijs.nl.

LONDON JAZZ FESTIVAL

Wie de komende herfst absoluut niet zonder een jazzfestival kan is er tussen 13 en 22 november in Engeland het London Jazz Festival 2009. Verspreid over de stad zijn er concerten te bezoeken in onder meer de Queen Elisabeth Hall, de Royal Festival Hall en de Barbican. Het programma is indrukwekkend, met **Sonny Rollins, Chick Corea, Carla Bley, Dave Holland en Branford Marsalis**. De vocalisten zijn: Kurt Elling, Melody Gardot, Madelein Peyroux (met drummer Sebastiaan de Krom) en Cleo Laine. De 'latin flavor' zal afkomstig zijn van Gilberto Gil en Omar Puente. Bill Frisell kreeg een compositieopdracht van BBC Radio 3 voor de BBC Symphony Orchestra. Sommige artiesten zullen een ode brengen aan jazzmusici uit het verleden. Zo zal Benny Goodman worden herdacht, en zal Marcus Miller icoon Miles Davis eren. Een van de 'artists in residence' is zangeres Sheila Jordan. Naar verluidt is ongeveer een vijfde deel van alle concerten gratis. Info over data en tickets, zie Google.

FESTIVALS

JAZZ MAASTRICHT PROMENADE

Diverse podia, Maastricht

22 tot en met 25 oktober

(<http://www.jazzmaastricht.com>)

Met onder anderen: Ruud Jacobs, Lavalu, Ad Colen, Charli Green, Hans Dulfer, Eric Vloeimans, Captain Hook, Carlo Nardoza en het Bodurov Trio.

Tijdens de Jazz Maastricht Promenade komen bijna dertig verschillende stijlen aan bod, waaronder mainstream, jazz-dance, popjazz, etnisch, traditional, soul en blues. Ook zal veel jong en regionaal talent optreden.

SWING FESTIVAL BREDA '09

Binnenstad, Breda

25 oktober

(<http://www.swingfestivalbreda.nl>)

Met onder anderen: Fay Claassen, Tineke Postma, Sensual, Naomi Adri-aansz Quintet, Rogier Telderman Or-chestra en The Jan Learbuch Orchestra.

SKODA JAZZ FESTIVAL

Diverse Belgische steden

Oktober en november

(<http://www.skodajazz.be>)

Het 24ste Skoda Jazz Festival biedt een programma met zeventig concerten in diverse Belgische steden. Alle informatie is te vinden op de website.

MOTIVES FESTIVAL GENK

Casino Modern, Genk

13 tot en met 15 november

(<http://www.motivesfestival.com>)

Met onder anderen: Peer Baierlein, Steve Coleman, Pacal Mohy, Bart De-foort, Maaks Spirit, Jef Neve, Carla Bley, Yaron Herman en Paolo Fresu.

LONDON JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Londen

13 tot en met 22 november

(<http://www.londonjazzfestival.org.uk>)

Met onder anderen: Marcus Miller, Empirical, Dave Holland, Charlie Hunter, Polar Bear, Joel Harrison, Bill Frisell, Carla Bley, Chick Corea, Robert Glasper, John Scofield, Sonny Rollins, Branford Marsalis en Regina Carter.

Het London Jazz Festival is sinds jaar en dag ook via BBC Radio 3 te volgen. De zender, een van de grote sponsors, doet van een aantal concerten verslag. Ook op de website van de BBC zijn concerten van het festival te beluisteren.

ACHTERGROND

ONDERNEMERS KUNNEN NOG HEEL WAT VAN JAZZMUSICI LEREN

Dat innovatie nodig is om te overleven betwist niemand, maar te vaak blijft het in het bedrijfsleven bij woorden. Volgens de Amerikaanse innovatie-expert **Stephen Shapiro** is het hoog tijd dat ondernemers een voorbeeld nemen aan jazzmusici. Inderdaad, op een moment dat de jazzsector zich met name in de VS buigt over de vraag hoe de tanende publieke belangstelling ge-keerd kan worden, wordt het vermogen van jazzmusici om te improviseren op basis van simpele structuren door hem als lich-tend voorbeeld van goede innovatie gepresenteerd.

In een stuk van 8 september op de website business-strategy-innovation.com vergelijkt hij de wijze waarop veel bedrijven zijn georganiseerd met een klassieke symfonie. Een stuk met veel gedetailleerd beschreven orkestpartijen en weinig tot geen ruimte voor improvisatie. Bedrijven die volgens zulke principes zijn georganiseerd, moeten volgens Shapiro regelmatig vaststellen dat hun organisatie te log is om snel veranderende omstandig-heden bij te benen. Kijk eens naar de jazz, zo stelt de innovatie-expert, daar weten ze hoe je effectief kunt improviseren. En omdat improviseren in wezen hetzelfde is als innoveren, zijn daar 'jazzachtige' organisaties voor nodig. Organisaties met een simpele structuur die ruimte biedt om snel gebaande paden te verlaten. Die simpele structuur ziet Shapiro in de jazz bijvoor-beeld bij de vaste akkoorden van het bluesschema of de overbe-kende akkoorden van een standard. Die structuur faciliteert de improvisatie. Zonder structuur geen improvisatie of innovatie, want de structuur geeft iedereen het noodzakelijke vertrouwen dat de ander weet wat er wanneer moet gebeuren.

Ook bedrijfskundige **Frank Barrett** van Harvard's Kennedy School houdt bedrijven voor dat ze nog veel kunnen leren van jazzimprovisatie. Hij nam die onder de loep en formuleerde ze-ven tips voor bedrijven die een cultuur willen scheppen waarin creativiteit en innovatie floreren. Waak om te beginnen voor sleur, zo trapt hij af. Of zoals trompettist Miles Davis het ooit zei: "If it sounds clean and slick, I've been doing it too long." (1) Wees niet bang dat de boel uit de hand loopt, vervolgt hij. Gaat het mis, probeer daar dan winst uit te halen, maar draai de situatie niet krampachtig terug (2). Leg de structuur van de organisatie niet tot in detail vast, maar geef de medewerkers maximale autonomie, luidt tip drie (3). Voortbordurend op tip twee benadrukt Barrett vervolgens om geen angst voor fouten te hebben. Van fouten leer je juist. Of om Miles Davis nogmaals te citeren: "If you aren't making a mistake, it's a mistake." (4) Om creativiteit te bevorderen is ook een zekere mate van pro-vocatief gedrag gewenst. Zoals dat van een leider van een jazz-formatie die op het podium zijn medemusici pas tijdens het aftellen vertelt dat de standard in een afwijkende toonsoort zal worden gespeeld. Ineens is zo'n stuk daardoor geen routineklus meer (5). Het is Barrett opgevallen dat de deelnemers van suc-cesvolle teams een goede balans hebben gevonden tussen 'sole-ren' en 'begeleiden'. Zorg dat een teamlid op de juiste momen-ten de leiding neemt en op de juiste momenten ondersteuning biedt, is daarom zijn zesde tip (6). En lest best: probeer in een 'groove' te komen. Dat bevordert de creativiteit enorm (7). Als bij creatief denken of improviseren deze zeven tips worden ge-volgd, is volgens Barrett succes verzekerd. Innoveren maar!

Hans van Eeden

VERVOLG ACHTERGROND

FREE JAZZ IN GENT IN DE JAREN ZESTIG (2)

In de stad Gent vond de free jazz in de jaren zestig een warm onthaal. Niet minder dan vijf free jazz-festivals vonden er plaats, waarop de bekendste muzikanten optraden voor duizenden jazzliefhebbers. Over deze periode in de Belgische jazzgeschiedenis is volgens Patrick De Grootte veel te weinig geschreven. De auteur, zelf trompettist en indertijd ter plekke, dook daarom de archieven in en doet in een aantal afleveringen verslag van zijn bevindingen. In aflevering 1 in JazzFlits 124 trapte hij af met een korte geschiedenis van de free jazz. In deze aflevering komen België en in het bijzonder Gent aan de orde.

De protagonisten

Toen de jazzmuziek vlak na de Eerste Wereldoorlog kwam overgewaaid vanuit Amerika naar Europa stond België op de eerste rij om deze rebelse muziek te omarmen. Dat België met Adolphe Sax eerder al een bijdrage van onschatbare waarde aan de prehistorie van deze jazzmuziek had geleverd, is hieraan allicht niet vreemd (1). In het gehele land werden jazzclubs opgericht, werden concerten en tentoonstellingen georganiseerd rond deze muziek en werden zelfs hier en daar eerste pogingen ondernomen om cursussen voor beginnende musici te organiseren. Gent was in de jaren zestig een centrum van experimentele hedendaagse muziek. De dynamiek van studenten en kunstenaars rond de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten en de Universiteit gedurende de woelige jaren voor en na mei 1968 resulteerde in een welgevulde agenda.

In 1963 werd in Gent de Spectra Groep opgericht door onder anderen Claude Coppens, Herman Sabbe, Pierre Bartholomée, Lucien Goethals, André Laporte, Jan Broeckx en Louis De Meester met als doel de hedendaagse muziek te propageren. Iets vroeger, in 1958, rees bij een groepje studenten van de Alma Mater de gedachte om een Universitaire Jazzclub op te richten. Tot midden de jaren zestig werden deze eerste pogingen met succes bekroond door de concertenreeks Jazz at the Aula. Regelmatig werden grote internationale namen naar Gent gehaald die in het unieke decor van de statige Aula voor een talrijk publiek uitstekende, vooral hardbop muziek brachten. Jazzmusici zoals pianist Bud Powell hebben hier concerten gegeven.

In die periode zette de Gentse beeldhouwer/schilder/jazzbassist Paul Van Gysegem zich actief in om de free jazz bij een geïnteresseerd publiek ingang te doen vinden. Hij speelde regelmatig samen met internationaal bekende musici die hij naar Gent haalde, organiseerde concerten in het schildersatelier van Jan Burssens voor een select publiek van jazzliefhebbers en wordt een drijvende kracht voor lokale en internationale jazzmuzikanten.

De Lazy River Jazzclub werd begin 1966 opgericht in een historisch pand in het Hazewindstraatje in Gent. Hoewel de Club meer gericht was op traditionele Jazz uit de New Orleans en Dixieland-periode hoorde men er toch regelmatig hardbop-groepen (onder anderen saxofonist Jack Sels met het Al Jones Trio), maar ook nu en dan eens enkele vrijere geluiden (onder anderen saxofonist Jacques Pelzer en bassist Benoit Quersin).

Voetnoot

(1) Jazz in Beeld – JazzXpo - Cultuurcentrum Zwanenberg Heist-op-den-Berg – 2004

VERVOLG FREE JAZZ IN GENT

In 1965 werd aan de Universiteit door een aantal studenten het Birdland Jazzcombo opgericht dat zich eerst toelegde op hardbop en later onder de naam UMG Djes 5-tet evolueerde naar een meer avant-garde richting met free jazz op het repertoire. Bassist Rudi Blondeel leidde deze groep met beginnende jazzmusici als Philippe Venneman (toen nog op drums, later op tenorsax), André Goudbeek (altsax), Patrick De Groote (trompet), Ronnie Dusoïr (drums) en later Serge Hoste (trombone). Ze waren regelmatig te horen in jazzclubs, op concerten en op de BRT-radio (onder meer op Radio 2 in november 1968 tijdens een live-concert in de Lazy River Jazzclub). In 1969 concerteerden ze in het onrustige Bratislava. Het UMG Djes 5-tet was van 1968 tot en met 1970 van de partij op het jazzfestival in San Sebastian (Spanje), waar ze in 1970 met een free jazz-repertoire uitpakten (2).

In 1966 vroeg bassist Paul Van Gysegem trompettist Patrick De Groote bij zijn free jazz-groep waarin de Amerikaanse drummer Calyer Duncan en later de Hollandse drummer Pierre Courbois speelden, en waarvan ook pianist Jasper Van 't Hof, altsaxofonist Cel Overberghe en vibrafonist Ronald Lecourt deel uit maakten. Dit sextet maakte verschillende opnamen voor radio en televisie (onder meer een gewaardeerde opname met zangeres Jeanne Lee in Studio 4 van het Flageygebouw) en nam in 1970 een plaat op (Aorta, Futura Records). Ook nam het deel aan verschillende festivals, waaronder de vier avant-garde-festivals in het Gravensteen te Gent (zie verder) en het Middelheim Jazzfestival.

Ondanks de kritische en controversiële discussies rond free jazz onder zowel muzikanten als muziekcritici, werd het tijdens de jaren zestig in het Gentse heel wat gespeeld. Het Trefpunt was een ware trekpleister voor diverse kunstvormen. Free jazz werd er al zeer vroeg gespeeld. Op het programma van kleinkunsttheater Op Zolder stond het ook zo nu en dan. De Hotsy Totsy Club waagde zich eveneens aan deze muziekvorm. In de auditoria van de Universiteit en in het Studentenrestaurant De Brug werden ook regelmatig free jazz-concerten georganiseerd op initiatief van de Universitaire Jazzclub. Dan was er nog The Shamrock waar in 1966-1967 regelmatig free jazz was te horen. Kris Wanders (tenorsax - Nederland) kwam er spelen met Serge Catalano (Parijse drummer van de band Komintern), Ronnie Dusoïr (drums) en Paul Feyaerts op bas. Ook speelde Wanders daar in een kwartet met Peter Brötzmann (tenorsax - Duitsland), zijn schoonbroer Peter Kowald (bas - Duitsland) en Sven Åke Johanson (drums - Zweden). Maar ook veel anderen kwamen er over de vloer in die tijd. In The Shamrock stelde Kris Wanders de Antwerpse pianist Fred Van Hove aan Peter Brötzmann voor.

In de Zwarte Zaal in de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten startte in 1969-1970 een experimenteel centrum onder leiding van beeldend kunstenaar Pierre Vlerick en diens kunstzinnige medewerkster Milou Werbroeck-Cools. Dat initiatief kan op artistiek vlak vergeleken worden met heel wat beroemde internationale kunstcentra. In het bijzonder was de Zwarte Zaal een ontmoetingsplaats voor adepten van hedendaagse muziek en door de inzet van een groepje leraren en kunstenaars rond de Academie, ook een platform waar regelmatig free jazz-concerten georganiseerd werden door de Univ+Alfa Jazzclub (zie verder).

Voetnoot

(2) Jazzhistorie van Albert Michiels, Jazzmozaïek 1/2008

VERVOLG FREE JAZZ IN GENT

In deze Zwarte Zaal vond in 1970 de legendarische confrontatie plaats tussen LOGOS (avant-garde muziek – Godfried-Willem Raes) en het Paul Van Gysegem Sextet (free jazz). Free jazz trok ook de aandacht van andere kunstenaars en werd meer en meer in hun werk geïntegreerd, vooral als dit controversieel van aard was. Het werk van pianist Cecil Taylor werd door kunstcritici vaak geassocieerd met het uitbreiden en zelfs verlaten van de tonaliteit van meesters als Debussy, Bartok, Stravinsky en Schönberg. Het integreren van dans en poëzie deed terugdenken aan de Black Mountain College-samenwerkingen tussen John Cage en Merce Cunningham (3). Een tweede golf van experimentele jazzmusici zoals de saxofonisten Albert Ayler en Roscoe Mitchell gingen op zoek naar de zuivere klank zoals al geanticipeerd in werken van klassieke componisten zoals John Cage en Karlheinz Stockhausen (3).

Bepaalde zwarte artiesten verbonden aan hun muziek ideologische, revolutionaire of zelfs rituele boodschappen van zwarte solidariteit en gemeenschapszin. Ook in België werd aandacht besteed aan de integrerende trends, in het bijzonder de dans, mime, poëzie, toneel, fotografie, film, schilder- en beeldhouwkunst en multimedia. Mensen zoals de Gentenaar A. J. Hoste (mime), Jean Alleyn, Staf Daems, Jos Knaepen, Rob Miseur, Guy Van de Poel en in het Gentse Guy Roels, Carl Uyterhaegen, Jules Vandeveldde en Fred Vandaele (fotografie), Jaak Vissenaken (toneel), Staf Daems, Luc Hoenraet, Paul Turkry, Willy Van Eeckhout, Cel Overberghe en Paul Van Gysegem (schilder- en beeldhouwkunst), Gust Gils, Willem Roggeman (poëzie), Raoul Servais (film), om er maar enkelen te noemen, hebben interessant werk in dit kader gebracht in de loop van de jaren (1). Regelmatig werden vernissages opgeluisterd met free jazz (onder meer in Galerij William Wauters in Oosteklo, bij de Triënnale van de Plastische kunst in Het Brugse Belfort in 1968 en in Galerij Elias in Wieze). Culturele centra en jeugdclubs organiseerden jazz en poëzie-avonden. In de toneelwereld was een in dit verband te noemen werk 'Het gezang van de Lusitanische Bullebak' van Peter Weiss. Dat werd in 1970 in het Fakkeltheater Antwerpen opgevoerd met onder anderen Herbert Flack en Reinhilde Declair en onder regie van Jaak Vissenaken. De muzikale free jazz-omlijsting kwam van Kris Wanders (tenorsax), Patrick De Groote (trompet), Robert Scholler (bas) en Ronnie Dusoir (percussie). In het intermezzo speelde de band haar eigen free music.

b. Univ+Alfa Jazzclub in Gent

In 1968 sloegen Paul Van Gysegem, de auteur van dit document - die ondertussen preses van de Universitaire Jazzclub geworden was - en Julien Revis (directeur van de Handelsschool in Gent, later van de Koninklijke Academie van Schone Kunsten) de handen in elkaar en richtten de Univ+Alfa Jazzclub op. Via deze club wilden ze de hedendaagse jazzmuziek en vooral de free jazz dichterbij het publiek brengen. Tientallen goed bezochte concerten werden eerst georganiseerd in de zaal boven de tearoom FOX op de Korenmarkt en nadien in de Zwarte Zaal van Proka (Koninklijke Academie van Schone Kunsten). Ze oogstten veel bijval (4).

Voetnoten

(1) Jazz in Beeld – JazzXpo - Cultuurcentrum Zwanenberg Heist-op-den-Berg – 2004

(3) This is our Music: free jazz, the sixties and American culture (Iain Anderson) – PENN – University of Pennsylvania Press - 2007

(4) Derde Internationaal Avant-Garde Jazzfestival – Univ en Alfa Jazzclub – programmaboek – Gravensteen - Gent – 1971

VERVOLG FREE JAZZ IN GENT

Eén van de uitschieters was zeker het concert met de bekende Amerikaanse free jazz-bassist en -violist Alan Silva (oorspronkelijk afkomstig uit de Bermuda's en lid van het vooruitstrevende AACM in Chicago), de fluitiste Becky Friend (van Indiaanse afkomst), de Zuid-Afrikaanse altsaxofonist Ronny Beer en de Jamaicaanse tenorsaxofonist Kenneth Terroade. Zij traden op met Paul Van Gysegem (bas), Patrick De Grootte (trompet), Calyer Duncan (drums) en Cel Overberghe (altsax). Ik herinner me nog dat we in die tijd soms naar Parijs gingen om te zien welke Amerikaanse toonaangevende free jazz-muzikanten er hun tenten opgeslagen hadden. In die periode verbleef een aantal muzikanten van het Art Ensemble of Chicago op een boerderij niet ver van Parijs. Zo hebben we Alan Silva met zijn groep ontmoet en naar Gent gehaald. Het was een merkwaardig concert. Zonder bijzondere repetitie werden vier internationale musici samengebracht met een paar muzikanten van het Paul Van Gysegem Kwintet. De opstelling was in een cirkel, te midden van het publiek. De muzikanten keken naar elkaar. Alan Silva was die avond in reuze vorm. Er was een grote publieke opkomst en de muziek was subliem.

Andere bekende jazzmusici die in die tijd op het podium stonden van Jazz at the Fox en de Zwarte zaal, waren de saxofonisten Nathan Davis, Peter Brötzman en J.R. Montrose, gitarist René Thomas, bassist Benoit Quersin, de drummers Han Bennink en Noel McGhee, multi-instrumentalist Gunter Hampel en de pianisten Mal Waldron, Fred Van Hove en Dudu Pukwana.

In de loop van 1971 startte de Univ+Alfa Jazzclub met een nieuwe activiteit: platen beluisteren rond laatste nieuwigheden op jazzgebied in de kelderbar van de Rode Hoed. Geïnteresseerden konden er zelfs hun eigen platen meebrengen. Dit lokte wekelijks een aantal geïnteresseerde free jazz-liefhebbers naar deze gezellige middeleeuwse kelder, waar menig debat over de avant-garde muziek gevoerd werd tot stukken in de nacht. De lokale pers schreef steeds met veel interesse en kennis over deze concerten, wat bijdroeg tot het brengen van de free jazz in de publieke belangstelling. In de volgende en laatste aflevering sta ik onder meer stil bij de jazzfestivals in het Gravensteen.

Patrick De Grootte

Auteur **Patrick De Grootte** speelde van 1967 tot 1972 op trompet en bugel in avant-garde-groepen van bassist Paul Van Gysegem, met onder anderen Cel Overberghe (altsax), Ronald Lecourt (vibr), Nolle Neels (tenorsax), Pierre Courbois (slagwerk) en Jasper van 't Hof (piano). Hij maakte verschillende opnames voor radio en televisie met Belgische en internationaal bekende musici als saxofonist Steve Potts, trompettist Ambrose Jackson en pianist Fred Van Hove. De Grootte is in die periode ook medeorganisator van vele jazzconcerten in het Gentse en van de avant-garde-festivals in het Gravensteen in het kader van de Univ+Alfa Jazzclub. Tussen 1972 en 2005 hield hij zich om beroepsredenen nauwelijks met jazz bezig. Sinds 2006 is hij terug van weggevoerd op de jazzscene.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen.

Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 5 oktober 2009

- 1. Jackie Ryan**
Doozy
(Open Art)
- 2. Roy Hargrove Big Band**
Emergence
(Emarcy)
- 3. Roberta Gambarini**
So In Love
(Emarcy)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

EVENEMENT

DOCTOR JAZZ DAG

**Hof van Wageningen, Wageningen
17 oktober 2009**

Een filmpje over **DJ Ziya** is te zien op
<http://www.youtube.com/watch?v=j2wZk41hJ58>

Met DJ Ziya, The Aces Of Syncopation, Les Red Hot Reed Warmers en de Dixieland Crackerjacks.

Hoogtepunt van de negentigste Doctor Jazz Dag moet zaterdag 17 oktober het optreden van diskjockey Ziya, alias Blue Flamingo 78 RPM, worden. Deze veertiger opent om 12.15 uur het muzikale middagprogramma. Zijn verhaal en muziek nemen de bezoeker via onder meer Cuba en Trinidad mee naar de geboortegronden van de jazzmuziek. Directeur Ate van Delden van de stichting Doctor Jazz (ook uitgever van het blad Doctor Jazz) is blij dat de discjockey komt: "Toen ik Ziya een paar jaar terug ontmoette, werd ik al door zijn originaliteit en betrokkenheid verrast. Ik wilde graag dat Ziya ook een keer bij ons kon optreden. Dat is nu gelukt." De Doctor Jazz Dag biedt de bezoeker 's ochtends ook nog een jazzmarkt. Die begint om 9.00 uur. Een dagkaart voor het evenement kost 10 euro en dat is inclusief parkeren.

(www.HofvanWageningen.nl)